

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

WWW.DDDLNF.COM

Šajā numurā lasiet:

CIK ILGI NOTURĒSIES SAŪDA ARĀBIJA?

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja
AIVARA GARDAS komentārs

→ 2. lpp.

SVEŠI SAVAI TAUTAI = SAVAS TAUTAS NĪDĒJI

→ 3. lpp.

LATVIEŠIEM VAJADZĪGAS AMBĪCIJAS UN UZDRĪKSTĒŠANĀS

Saruna ar AS "Latvijas Finieris"
padomes priekšsēdētāju **Juri Biķi**

→ 5. lpp.

VĒSTURES UN NACIONĀLĀS APZIŅAS NEMĀCĪŠANAS SEKAS

→ 7. lpp.

LASĪTĀJAS VĒSTULE

Braucam arvien "dziļākās auzās"

Lilija Treice

Avansa veidā Latvija ar savu cilvēku asinīm apmaksā ASV dzīvesveida eksportu Afganistānā. Cik Latvijai izmaksā dalība NATO un Eiropas Savienībā un ko par to saņemam pretī – vai kāds ir veicis nopietni analīzi? Kas citur pasaulē atzīts par kaitīgu, tas Latvijā zeļ un plaukst...

Cik pamatota ir "Latvengero" elektrības cenu celšana, ja 2010.gadā peļņa šim uzņēmumam esot bijusi 40 miljoni latu? Kādēļ tikai vienkāršajai tautai jāapmaksā parādi 50 miljonu latu apmērā, ko "treknajos gados" notrallinājuši citi – tie, kam tie gadi tik tiešām bija trekni?

Lielais, varens "draugs" ASV caur savu vēstniecību uzskata, ka Latvijas valsts tāda Krievijas guberņa vien ir, tāpēc te varot runāt krievu valodā... Vai ASV savā teritorijā uz valsts rēķina uztur krievu skolas – arī tur taču dzīvo krievi? Nekaunībai nav robežu – šeit tiek atsūtīts pat oficiāls ASV pārstāvis, lai piespiestu Latviju samaksāt cionistiem par mirušo žīdu īpašumiem.

Židi, amerikāņi un angļi vienmēr ir bijuši tirgoņi ar savām kolonijām, tikmēr Krievija īsteno ekonomisko okupāciju ar naftu, gāzi, un šiem produktiem dažādās valstīs dažāda cena – draugiem lētāk, nedraugiem dārgāk... par cerībām uz labām attiecībām atdevām Abreni, bet pretī nesaņēmam pat piesolītās sprāguša ēzeļa ausis.

NACIONĀLĀ REVOLŪCIJA VĒL PRIEKŠĀ

Saruna ar bijušās Augstākās Padomes deputātu,
vairāku vēsturisku grāmatu autoru **Arnoldu Bērzu**

"SARKANIE BURBUĻI" – SKAUDRS ATGĀDINĀJUMS LATVIEŠIEM

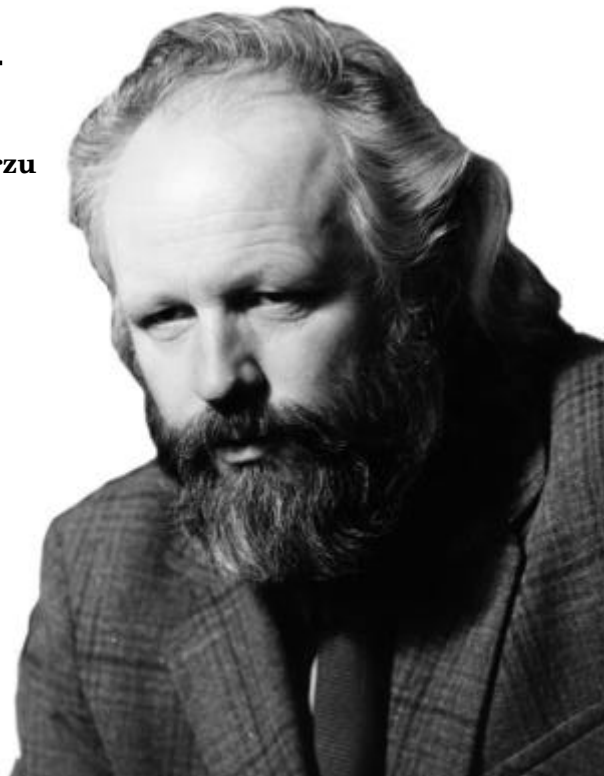
DDD: Tikko nākusi klajā kārtējā jūsu grāmata – šoreiz ar nosaukumu "Sarkanie burbuļi. Pretvalstisko sabiedrisko aktivitāšu hronika 1988–1998". Kādēļ nolēmāt rakstīt šādu grāmatu?

Arnolds Bērzs: Uz šo jautājumu vēlos atbildēt ar citātu no savas iepriekšējās grāmatas. 1993.gada 5.jūlijā savā dienasgrāmatā ierakstīju: "Šis deklarācijas teksts* ir sastādīts tā, ka tas var radīt ilūzijas, ka 5.Saeima veiks enerģiskus pasākumus, lai likvidētu okupācijas un kolonizācijas sekas. Man šī ziņa nekādas cerības un ilūzijas ar to nesaistās, un tāpēc es šādu deklarāciju neatbalstu un balsoju pret to. Es domāju, ka 5.Saeima par dekolonizāciju un deokupāciju rūpēsies tikpat maz kā šī promaizejošā Augstākā Padome. [...]"

Eju uz visiem laikiem ārā no Brūnās mājas un eju ārā no politikas. Man

liekas, ka atbilstoši savai izpratnei es esmu konsekventi pildījis to, ko solīju saviem vēlētājiem. Un es esmu gatavs uzņemties atbildību par savu vainas daļu, ka mēs mērķi nesa-

"Taisnība jau ir – mūsu pašu vēsture pierāda, ka mierīgā atbrīvošanas kustībā istu neatkarību nav iespējams iegūt."

sniezām, ka Trešā atmoda pārvērtās par Ceturto aizmigšanu, ka, ejot uz brīvu un neatkarīgu latvisku Latviju, mēs nonācām tikai līdz Latslāvijai, ka latviešu tautas labklājības vietā mēs nonācām pie ekonomisko gangsteru labklājības, ka valsts brīvas gaitas vietā atkal krīt Krievijas gravitācijas noteiktā trajektorijā. Man ļoti sāp."

DDD: Grāmata "Sarkanie burbuļi" atklāj okupantu pretlatviskās aktivitātes un, manuprāt, ir kārtējais

skaudrais atgādinājums, ka okupācijas sekas joprojām nav likvidētas, ka Latvija nav patiesi brīva un neatkarīga valsts.

A.B.: Krievu puses pretdarbība pret Latviju – man tā ir ļoti sena tēma. Esmu to apguvis un izpētījis pavisam neparastā veidā. 1920.gada Latvijas un Krievijas Miera līgumā ir ierakstīts, ka abas puses apņemas nedibināt, neorganizēt un neatbalstīt otrā teritorijā organizācijas, kuras par savu mērķi izvirza iekārtas gāšanu, nomai-

ņu vai tamlīdzīgas rīcības**. Lūk, šāds punkts ir Miera līgumā, kuru Krievija konsekventi pārkāpa, finansējot, atbalstot un organizējot nelegālo Komunistisko partiju Latvijā.

Es, izvirzot sev kā disertācijas tematu par vienas šīs partijas apgabala organizācijas vēsturi, tiku Valsts vēstures arhīva specfondā, saņēmu Centrālkomitejas atļauju, lai varētu iepazīties ar tur esošajiem materiāliem.

Turpinājums 4. lpp.

CIK ILGI UZTICĒSIMIES SĀTANA DĒLIEM?

Vilnis Eisters

Daudzi latvieši meklē izskaidrojumu neizprotamajai pretdarbībai, kas no "dieva izredzēto" (pareizāk, sāšana dēlu) puses vērsta pret latviešu tautas nacionālajām interesēm, val-

stiskumu, neatkarību. Vai viņiem ir kāds speciāls patents tautu un valstu iznīcināšanā? Kāpēc šādi darboņi parādās kā dažādu graužošu procesu diriģenti un spēlmaņi? Tā tas notika 1940.gadā, tā tas turpinās arī mūsdienās.

Kāda gan iemesla dēļ ar cionismu apsēsti ekstrēmisti visos laikos gājuši Latvijas valsts graušanas, finanšu kataklizmu, nomelnošanu, politisko sarežģījumu procesu un citāda veida iznīcību nesošu darbību priekšgalā? Vai tā ir akla, netīša sagādīšanās vai arī te meklējams kāds mērķtiecīgs plāns? Kā tas sagadās, ka Latvijas vēstures gaitā viņi kopā ar lielkrievu imperiāla-

jiem šovinistiem nepātraukti atražo naidu pret latviešu tautas interesēm, liek sprunguļus latviešu tautas izdzīvošanai, īstenojot acīmredzamu genocīdu un etnocīdu? Kam

dīt savu "mikstsirdību" jeb lētību, par kuru cionisti un lielkrievu šovinisti ciniski pirdz. Daudzi no tiem, kas okupācijas gados centās pārkrievot latviešu tautu, tagad ir griezuši ka-

"Tikko bijām ar šo okupantu vardarbību iedzīti elles priekšelpā. Ja nepanāksim DDD, nonāksim pašā ellē, kur Sātans ņirgājoties jautās: "Kāpēc tu, latvieti, tik lētticīgi atkal uzticējies maniem dēliem?""

traucē latviešu tauta? Atbildes uz šiem būtiskajiem jautājumiem latviešiem ir jāatrod kopīgi.

Mūsu varas vīreļi un sieveles cenšas ar varu izrā-

žoku uz otru pusi un no plēsīgiem vilkiem pārtapuši par galvenajiem "demokrātijas jēriem".

Turpinājums 6. lpp.

Paldies par dāvanu!

Laikraksta "DDD" veidotāji no Ikara Žigura saņēma skaistu dāvanu – Alfreda Teodora Žigura dzejoļu krājumu "Pēckara dienasgrāmatās atrasti dzejoļi".

Grāmatā Ikars Žigurs ierakstījis šādu veltījumu: "Liekas viņš [Alfreds Teodors Žigurs] ir vienīgais, kurš no dienas dienā visu okupācijas laiku, pakļaujot briesmām sevi, ģimeni, tuviniekus, veidoja vislaunākā latviešu tautas pārdarītāja, viņa līdzskrējēju atainojumu. Apmēram ceturto daļu no pierakstiem esmu iekļāvis šajā grāmatā. Krievu (nacistu) – komunistiskās partijas struktūras) asiņainās slepkavības pret latviešiem grāmatā nav iekļautas. Vai var aizmirst šausmīgo pazemojumu no iekarotājiem, ko izjuta un vēl tagad jūt latviešu tauta? ...

Vēsturiskajām liecībām nevajadzētu gulēt puteklainos plauktos, kā tas ir bijis līdz šim.

Grāmatu dāvinu tautas aizstāvjiem – LNF."

Gara spēks

Nav ko matus plūkt un gaudot!
Tos, kas nākuši šurp draudot,
Jāsaņem ar stingru roku,
Gara pārspēku! Ne koku.

Lai tiem pazūd omulība,
Lai tiem pazūd bezkaunība.
Zinot, ka reiz pienāks brīdis,
Un jūs mājup zābaks bidīs...

A.T.Žigurs

JŪRMALAI IR JĀĻAUJ ELPOT!

Atklāta vēstule

Jūrmalas pilsētas domes Arhitektūras un Kultūras daļai, Jūrmalas Aizsardzības biedrības valdes loceklim Rihardam Pētersona kungam

Sakarā ar jūras piekrastes detālplānojuma nākamajiem 12 gadiem nodošanu sabiedriskajai apspriešanai

Iepazīstoties ar projekta darba gaitas shematisko attēlu, jāatzīmē, ka pārliecinoši sabojāts pats galvenais – viss Baltijas reģions. Nekas neliecina par Baltijas, Ziemeļvalstu un Skandināvijas valstu specifiku ievērošanu. Lai arī ko būvētu jūras tuvumā, visam pašsaprotami jāiekļaujas Baltijas jūras radītajā vides kompleksā, un to nedrīkst pārvērst par Spānijas, Dienvidamerikas vai Centrālamerikas piekrasti. Tas ir nerakstīts pamatnoteikums!

Vai noteicošākas ir kūrorta vai Latvijas nākotnes intereses, kurai apsaimniekot uzticēta daļa Baltijas jūras krasta? Kādas te vēl runas par civilizāciju vai "biznesa klasi", ja arhitektūra neveic elementāru vides funkciju. Lai ko tādu darītu, jāriko atklāts konkurss, nevis pēc principa: kam jāpasūta, ar ko jāsarunā, lai uztaisa plānojumu piekrastes apbūvei...

Ne jau Jūrmala no Rīgas līdz Ķemeriem būs tā, kas piesaistīs atpūtniekus, tūristus, – tas būs viss reģions ar dabai draudzīgu un atšķirīgi sakārtotu vidi.

Kāpu stiprināšana un apbūvēšana ar izklaides objektiem ir pretrunīgas lietas, kas atrisināmas ne jau ar dabas pamatnes noslogošanu vai arī uz tās pārblīvēšanas rēķina. Videi ir jāelpo, jādzīvo sava dzīve. Jāelpo ar arhitektūru, civilizēti harmonisku magnetizētu ainavu, kas neuzbāzīgi piesaista, priecē, nomierina kā Baltijas jūras līcis, izraisa vēlēšanos tajā uzkavēties... Atgriezies! ...vēl un vēl.

Vai Rīgai, Tallinai, Helsinkiem, Sanktpēterburgai un visās Latvijas arhitektiem te nekā nav sakāms?

Vilnis Raudsseps
Mākslinieks

CIK ILGI NOTURĒSIES SAŪDA ARĀBIJA?

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja AIVARA GARDAS komentārs

DDD: Iepriekšējā "DDD" numurā mēs runājām par Ēģiptes nemieriem – par sacelšanās iemesliem, tad vēl nebija zināmas sekas. Nu jau prezidents Hosni Mubāraks ir atkāpies, un varu pārņēmusi it kā armijas padome. Kāds ir jūsu vērtējums šādam iznākumam? Vai, jūsuprāt, tikuši sasniegti tie mērķi, ko tauta pieprasīja?

Aivars Garda: Spriežot pēc informācijas, kāda ir pieejama, izskatās, ka jautājums Ēģiptē tiks (te jālieto tāds vārds) nomuļlāts – tieši tā, kā pie mums tika nomuļlāta Tautas Frontes vadītā Trešā Atmoda – latviešu tauta no tās neguva gandrīz neko, tikai formālu neatkarību ar tiem pašiem kakla-kungiem. Un palīdzēja mums to nomuļlāt, protams, Amerika un Rietumeiropas valstis.

Ir tāds židiem piederošs televīzijas kanāls RTVi, kur viņi atklāti atzīst, ka revolūcijas tiek kontrolētas... Kad Ēģiptē bija sākušies nemieri, ļoti augsts Ēģiptes armijas pārstāvis, pats ģenerālštāba priekšnieks vai kāds cits, bijis ASV un saņēmis instrukcijas, kas un kā ir jādara (smejas). Izraēlai jau arī interesē, kā viss beigsies. Izraēla ir ļoti ieinteresēta, lai Ēģiptes armija, kura visu laiku bijusi Izraēlas pusē, saglabātu šo ietekmi, kas patiešām ir liela. Tāpēc man ir ļoti lielas šaubas, vai tie, kas vēlējas lielas pārmaiņas, tās patiešām sasniegs.

Ja salīdzinām ar Latviju, tad mēs nesasniedzām

virspusējs skatījums, bet, ja palūkojamies dziļāk, tad, kā mēs zinām, viss notiek saskaņā ar Karmu – Cēloņu un Seku likumu, un, kā Dzīvajā Ētikā teikts, tautas modīsies! Lūk, tautas, protams, mostas. Ļoti iespējams, ka tādā valstī kā ASV un tie spēki, kas stāv aiz šīm valstīm, vēlas, lai šīs revolūci-

Rietumos saražots, te nēma preti...

DDD: 90.gadu sākumā daudz kas bija uz taloniem, arī ziepes. Tad nu šeit lielos

lai parādītu, kā mūs apmulķoja. Tagad mūs mulķo Starptautiskais Valūtas fonds – krāpj un izzog, kur tik var. Jau tagad re-

"Tagad mūs mulķo Starptautiskais Valūtas fonds – krāpj un izzog, kur tik var. Jau tagad redzam sekas, pie kā noved "cionas gudro" taktika."

apjomos iepludināja formalina ziepes, kuras, kā stāstīja, Anglijā izmantoja liķu apmazgāšanai, bet Latvijā kā tādu ārstēšanu turēja vannas istabā...

Aivars Garda: Es saku, vienkārši veda ap stūri un apveda arī! Krievijā tā saucamie "demokrātiskie reformatori", kā Gaidars, Čubais u.c., skatījās mutē Rietumiem, darīja visu, ko tiņai tie saka, un vēl tagad Čubais un pārējie "demokrāti" uzskata, ka Rietumi – tas ir ideāls! Bet Rietumi, protams, visu to izmanto.

Mēs, latvieši, nedabūjam neko – palikām kolonizēti. Iedomājieties, arī to mums pasniedz kā tādu milzīgu panākumu, ka izveda PSRS karaspēku no Latvijas. Bet, atvainojiet, mums taču neatstāja nekādu militāro tehniku un rūpniecību, kaut mums bija tiesības uz savu daļu – mēs to bijām ar savu darbu nopelnījuši. Tas bija latviešu tautas un valsts īpašums, kas tagad būtu bijis Latvijas armijas bruņojums. Lūk, arī uz šādu atteikšanos amerikāņu un Rietumu "draugi" mūs pierunāja. Tagad pat patronas vairs neražojam.

Rietumi ir ļoti ieguvuši uz mūsu rēķina – viss viņu auto tirgus tika nomainīts, šeit par bargu naudu pirka Rietumos nolietotās automašīnas, un Rietumi zēla un plauka. Vienīgā neieņģvēja no PSRS sabrukuma bija Somija, jo tai bija īpaši ciešas tirdzniecības saites ar PSRS. Ja atceraties, padomju laikos pie mums varēja "dabūt" visādas Somijas preces – visi importi, piemēram, apavi, visvairāk nāca no Somijas. Šis Somijas tirgus sagruva, un somi palika zaudētājos, jo arī citas valstis sāka pārdot preces Krievijai.

DDD: Pensionāri ir pārāk "bagāti"... Ja nopietni, tad tagad, kad stājies spēkā jaunais līgums ar Krieviju, okupantu pensionāri tik tiešām kļūs bagātāki uz latviešu rēķina.

Aivars Garda: Desmit miljoni gadā – lūdzu, tam nauda izlaupītājā valstī atrodas... Bet latviešu pensionāri uz šo netaisnību nekādi nereaģē. Lai tad arī "kar zobus vadzi"...

DDD: Un latviešu pensionāru bērni un mazbērni arī savus vecākus un vecvecākus nemīl, ja viņi nevēlas padzīt okupantus.

Aivars Garda: Jā, tā ir.

jas vēl nav tādas "istas", – vēlas visu ievirzīt sev vēlāmā gultnē.

RIETUMI IEDZĪVOJAS UZ SABRUKUŠĀS PSRS RĒĶINA

Aivars Garda: Atskatīsimies un padomāsim, kurš visvairāk ieguva no PSRS sabrukuma un no tā, ka Latvija atdalījās no PSRS? Ekonomiski Amerika un Rietumi ieguva, sagraujot Krievijas ekonomiku! Ja mēs atceramies, Rietumiem nebija kur likt preces, ko ļoti lielos apjomos bija saražojusi. Kad sabruka Krievijas tirgus (it īpaši, kad Gaidars "palai-

"Izraēla ir ļoti ieinteresēta, lai Ēģiptes armija, kura visu laiku bijusi Izraēlas pusē, saglabātu šo ietekmi, kas patiešām ir liela. Tāpēc man ir ļoti lielas šaubas, vai tie, kas vēlējas lielas pārmaiņas, tās patiešām sasniegs."

savus mērķus – šeit palika kolonisti, īstenībā mūs, kolonizētu valsti, uzņēma Eiropas Savienībā. Un to pieļāva gan Eiropas valstis, gan Amerika – vārdu sakot, liekulība n-tā pakāpē! Daži politiskie komentētāji uzskata, ka arī Ēģiptē nemieri tiek organizēti no tās pašas ASV puses – gluži tāpat kā oranžā revolūcija Ukrainā, rožu revolūcija Gruzijā. It kā tā tiekot organizēta speciāli, bet ar kādu mērķi – šobrīd vēl grūti spriest. Tagad vēl lielāki nemieri notiek Lībijā. Pavērosim, cik ilgi noturēsies Saūda Arābija.

Tas, protams, ir tāds

da vajā" cenas) un visa norebožotā PSRS ekonomika, tad cilvēki sāka pirkt itin visu no Rietumiem. Krievija pati pārstāja ražot, arī mēs pārstājām ražot – kamdēļ ražot pašiem, ja no rietumiem var visu nopirkt?! Tādi nu mēs tagad esam kļuvuši – paši neko neražojam... Arī Krievija gandrīz neko neražo, tikai pārdod savus energoresursus. Tieši Krievija zaudēja visvairāk, jo tai bija ko zaudēt – tirgus lielāks, pircēji vairāk nekā Latvijā, un tur visdažādākās preces varēja labāk "iesmērēt". Atceresimies, ka "iesmērēt" varēja jebko, jo visu, kas bija

NEKAS NAV MAINĪJIES – APMULĶOŠANA TURPIŅĀS

Aivars Garda: Šai tēmai pieskāros tikai tāpēc,

ATBILDES LASĪTĀJIEM

Bieži saņemam lasītāju jautājumus par tēmām, kuras var izlasīt "DDD" slēdžā. Cilvēku uzmanību piesaista Dzīvās Ētikas Pamati, un daži lasītāji jautā, **vai Dzīvo Ētiku spēj apgūt ikviens?** Mums tiek jautāts arī par Reinkarnācijas jeb Atkaliemiesošanās likumu – **kā pārliecināties, ka cilvēki tik tiešām dzīvo neskaitāmas dzīves?** Tāpat saņemam jautājumus par Balto Brālību.

Vislabāk atbildes uz šiem jautājumiem ir izskaidrojusi Helēna Rēriha vēstulēs saviem skolniekiem un līdzdarbiniekiem.

PAR REINKARNĀCIJAS LIKUMU

Helēnas Rērihas vēstule

12.12.35.

Atstāstīšu Jums interesantu gadījumu – mūsu vietējie laikraksti ir pilni ar ziņām par spilgtu notikumu, kas apliecina Reinkarnācijas Doktrīnu. Protī, maza astoņgadīga meitenīte no Deli atceras savu iepriekšējo dzīvi. Viņas tēva, tekstilpreču tirgotāja, māja tagad ir kļuvusi par dziļas cieņas apliecināšanas vietu. No visām Indijas malām plūst cilvēku straupe, lai paskatītos uz šo meiteni, kura viņu acīs ir dievietes Devī iemiesojums, jo kurš gan cits, izņemot Devī, spēj atcerēties savus iemiesojumus? Jau kopš četrus gadus vecuma viņa stāstīja par savu iepriekšējo dzīvi, taču tuvinieki tam nepievērsa nekādu uzmanību, līdz par to uzzināja bijušais vietējās skolas direktors. Viņš tik ļoti ieinteresējās par meitenītes minētajiem neparastajiem faktiem, ka nolēma tos pārbaudīt. Meitenīte Sānti pateica sava iepriekšējā vīra un savu bijušo radnieku vārdus, kā arī nosauca pilsētu, kur viņa agrāk dzīvojusi, aprakstīja visas šīs pilsētas ievērojamākās ēkas un sniedza milzum daudz sīku ziņu par savu iepriekšējo

dzīvi, pavēstīja, ka nomirusi drīz pēc dzemdībām, kad jaundzimušajam dēlam bijušas tikai desmit dienas. Skolotājs to visu uzrakstīja vēstulē, ko nosūtīja pēc konkrētās adreses, un cik gan liels bija pārsteigums, kad pienāca atbilde no bijušā vīra, bet pēc tam apciemot savu bijušo sievu ieradās arī viņš pats kopā ar dēlu, kuram jau ir 11 gadu. Meitenīte tūdaļ viņus pazina un, skatoties uz dēlu, ilgi raudāja. Viņa minēja dažus gadījumus no kopdzīves, un vīrs tos apstiprināja. Arī pastāstīja, ka kādā viņa Mutras mājas stūrī aprakusi 100 rūpijas, lai ziedotu tās Dievietei, ja bērns, kuru dzemdējot viņa nomira, paliks dzīvs. Tā kā meitenīte neatlaidīgi prasīja, lai viņu aizved uz pilsētu, kur agrāk bija dzīvojusi, uz iepriekšējo māju un pie iepriekšējiem vecākiem, tika nolemts viņas vēlēšanos izpildīt, taču visi vienotās, ka neteiks meitenīti, kad vilciens būs pienācis šajā stacijā. Viņu pavadīja vesela grupa personu, kas bija ieinteresējušās par fenomenu, visu šo cilvēku vārdi laikrakstā ir minēti. Protams, tiklīdz vilciens tuvojās Mutras stacijai, meite-

ne ar lielu prieku to pazina un steidzās izkāpt. Pēc tam tika nolīgta tonga (rati), bet vedējam pateica, lai viņš brauc pēc meitenītes norādījumiem. Pavadītāji gribēja pārliecināties, cik labi viņa atceras apkārtni. Meitenīte bez jebkādas šaubīšanās norādīja virzienu un visus pagriezienus, pa ceļam atzīmējot pārmaiņas, kas notikušas 11 gados pēc viņas nāves, un tās visas bija pilnīgi precīzas. Kad bija sasniegts strupeļš, meitenīte teica, ka šeit jākāpj laukā un tālāk jāiet pa šauru šķērsieļiņu, kas aizvedīs līdz viņas mājai. Pūli, kas bija sapulcējies, lai uz viņu paskatītos, meitene tūdaļ pazina visus savus radniekus un nosauca tos vārdā. Mājā viņa iegāja istabā, kurā bija aprakta nauda, un šī nauda patiešām tika atrasta. Laikraksts no meitenes stāstītā min vēl daudzas detaļas, kuras visas tika pārbaudītas. Meitenīte zināja arī stāstīt, ka pirms piedzimšanas Deli viņa piedzimis citā vietā, bet divarpus gadus vecumā nomirusi.

Tas pats laikraksts ziņo par vēl vienu apbrīnojamu gadījumu, kas noticis ar zemnieku meiteni Austri-

jā. Šī meitene saslimusi ar stipru drudzi un pēc izvešanas apgalvojusi, ka esot spāniete un agrāk dzīvojusi Madridē, kur pilsētas tirgū pārdevusi dārzeņus. Taču pats interesantākais ir tas, ka viņa atcerējās spāņu valodu un turklāt nebija aizmirsusi vācu valodu, un pilnībā apzinājās savu pašreizējo iemiesošanos. Tā mūsu acu priekšā notiek pasaulu tuvināšanās, un uz Zemes ieradīsies vēl daudz līdzīgu bērnu, kas atcerēsies iepriekšējās dzīves.

Arī savā apvidū mēs pazīstam ģimeni, kuras piecādgadīgais dēlens nemītīgi apgalvo, ka šie neesot viņa istie vecāki un ka agrāk viņš esot bijis lama un dzīvojis klosterī. Šis zēns bieži aizbēg no mājām, lai uzmeklētu klosteri, un allaž viņu atrod ejam ar maišeli pār muguru Mazās Tibetas virzienā. Maišeli viņš saliek tikai svētās grāmatas.

Pirmais gadījums aprakstīts Indijā angļu valodā iznākošā laikraksta *The Civil and Military Gazette* 1935.gada 29.novembra numurā.

(Helēnas Rērihas vēstules, III sējums. Rīga: Vieda, 116.–118.lpp.)

SVEŠI SAVAI TAUTAI = SAVAS TAUTAS NĪDĒJI

Lotārs Stūre

Politiski represētais
PSRS okupācijas režīmā, ASV

Vērojot situāciju Latvijā, droši varam likt vienlīdzības zīmi starp apzīmējumiem "sveši savai tautai" un "savas tautas nīdēji". To pieminot, daudziem visticamāk prātā nāks ne tikai "melns" pulkvedis Alksnis, bet arī okupācijas varas represīvajos orgānos strādājošie latviešu izcelsmes pakalpiņi – *latvijieši* (par latviešiem viņus nevar nosaukt!), kuriem lielākās ienaidnieces bija latviešu tauta un neatkarīga Latvijas valsts.

“Lai gan trimdā sestdienas skolās māca it kā patriotismu un Latvijas mīlestību, tomēr no turienes iebraukušie un kažokus nomainījušie latvijieši visbiežāk kļūst par Sorosa “rokas bučotājiem”, murgu īstenotājiem un savas tautas nīdējiem.”

Džordžs Soross

Tagad it kā esam atjaunojuši neatkarību, taču arī mūsdienās atrodas aktīvi *latvijieši*, kas turpina iz-

rādīt naidu un kaitēt latviešu tautai un nacionālajām vērtībām. 4.maija režīma Latvijā ir ieperinājušies daudzi mākslīgi "bordeļi", kas ar savām Sorosa klauzulām un svešām pamācībām cenšas latviešus iedresēt vēl zemāk klanīties svešinieku priekšā. Ja konflikts ir ar kolonistiem, tad šie divkājainie radijumi nenostājās latvju tautas, bet gan ieklīdeņu pusē. Lai gan trimdā sestdienas skolās māca it kā patriotismu un Latvijas mīlestību, tomēr no turienes iebraukušie un kažokus nomainījušie *latvijieši* visbiežāk kļūst par Sorosa "rokas bučotājiem", murgu īstenotājiem un savas tautas nīdējiem.

Ārkārtīgi bieži masu sa-

ziņas līdzekļos tiek pieminēti latviešu tautu pamācītāja un pazemotāja, tā saucamā "Latvijas Cilvēktiesību centra" (LCC) vārds. Tā pretlatvisko centību ir ievērojis pat Hāgā izminātais EDSO augstais komisārs mazākumtautību jautājumos **Knuts Vollebeks**, kuram acīmredzot ir patīkami, ka šis LCC "bordelis" Latvijā ar sevišķu degsmi māca, kā vēl vairāk uz mūsu tautas rēķina privileģēt piekto kolonnu, kura neciena ne latviešu valodu, ne kultūru, ne pašu Latviju. Par šo iztāpību LCC vadone (ne jau bijusi komuniste, bet gan Zviedrijas "latvijiete") **Ilze Brands-Kehre** tiek pārceļta uz Hāgu darbā par Knuta Vollebeka biroja direktori. No turienes viņa vēl labāk varēs "dresēt" latviešus, kā tiem kļūt par vergiem savā tēvu zemē. Turklāt ar savu ilggadējo darbu pieredzi tā varēs mācīt arī citas apspiestas tautas klanīties vēl zemāk par zemi savu apspiedēju priekšā.

Rodas jautājums, kādēļ Latvijā ir vajadzīgs šāds latviešiem naidīgs Sorosa midzenis? Tur, iespējams,

PAR DZĪVĀS ĒTIKAS MĀCĪBAS APGUVI UN BALTO BRĀLĪBU

Helēnas Rērihas vēstule

20.04.36.

[...]
Tagad gribu vienīgi teikt, ka Mācība ir saprotama katram, kam piemīt pietiekams garīgums un tās īpašības, kuras vajadzīgas tiem, kas tiecas tuvoties Lielajiem Skolotājiem. Bet bez šīm Mācībām minētajām pamatīpašībām nevienam netiks pieņemts par skolnieku, neraugoties pat uz lielām intelektuālām spējām. Patiešām, Mācība ir saprotama, jo vienmēr, visos laikos, pasaulei ir dota tikai tā Patiesības daļa, kuru cilvēce ir spējusi vai spēj uztvert. Bet patiesību nevienu nevar iemācīt vai iedot ar varu. Katram pašam ir jāatrod patiesība. Var tikai norādīt virzienu. Tas ir vienīgais, ko iespējams izdarīt.

Kas attiecas uz eksperimentiem levitācijā, materializācijā, astrāla izdalīšanā utt., tad tādi taču ir izdarīti daudzkārt visos psihisko pētījumu institūtos un tiem nav nekā kopīga ar garīgiem sasniegumiem un tuvināšanos Skolotājam, gluži otrādi – bieži vien tie attālina no augšupejas ceļa. Pats Lielais Skolotājs demonstrēja mums visus šos fenomenus tikai tadēļ, lai reizi par visām reizēm izbeigtu šādas

parādības un vairs pie tām neatgrieztos un lai visus spēkus veltītu garīgajai izaugsmei. Visiem Lielajiem Skolotājiem ļoti nepatīk šādi fenomenāli, un viņi nepieņem par tuvākajiem skolniekiem (ar ļoti reti izņēmumiem) cilvēkus, kuriem ir nosliece uz medijismu. Protams, eksperimenti ar augstākajām ugnīgajām enerģijām ir kaut kas pilnīgi cits, un medijiem tie nav pieejami.

Liela neizpratne ir arī attiecībā uz "Agnī Jogas" 185.parágrāfu. Un bieži šajā neizpratnē slēpjas kas vairāk nekā vienkārša muļķība; pamatā tā ir patības neapzināta sacelšanās pret autoritāti jeb Hierarhiju. Tā, piemēram, šis paragrāfs skaidri norāda, ka uz Zemes jāizraugās tāds Skolotājs, kas varētu veidot saikni ar Augstāko Skolotāju. Skolotāji taču nevar tieši vadīt visus, kas vērsas pie Viņiem. Viņi veic kosmiskos uzdevumus un šobrīd izcīna briesmīgu kauju ar tumšajiem spēkiem, kas grib izpostīt mūsu planētu. Tāpēc Viņi sniedz Mācību pa galveno vadu un seko daudzu grupu kustībai ap Mācību, bet atsevišķas personības Viņi vadīs tikai tajā gadījumā, ja tās atbildīs visām nepie-

ciešamajām prasībām. Daudzi no tiem, kas tuvojas Mācībai, bieži ir tādā sagatavotības pakāpē un viņu apziņa ir tik ļoti piesārņota ar aizspriedumiem, arī pašu neapzinātiem aizspriedumiem, ka, protams, ir lietderīgi, lai viņiem iesākumā uz Zemes būtu skolotājs, kurš varētu iztirīt šos briksņus un sagatavot apziņu tai pakāpei, kurā viņi jau spēš uztvert tuvošanos Lielajam Skolotājam. Saklausīt Valdoņa Balsi taču ir neiedomājami grūti. Tam ir vajadzīgi lieli garīgie uzkrājumi. Cik gan bieži cilvēki mediji jeb psihiķi, ļaudamies ilūzijām, balsis no Smalkās Pasauls noturējuši par Skolotāja Balsi! Tuvoties okultismam un to apgūt spēj vienīgi tie, kuri ir ļoti stipri garā un kuriem piemīt garīgs līdzsvars un izzināšanas spēja. Daudz kārdinājumu no Smalkās Pasauls sagaida tos, kuri iet augšupvirzības ceļu. Vienīgā mērāukla, vienīgā lāpa, kas ved uz mērķi, ir tīra sirds kvēle. Tieši skaidra sirds un tīra apziņa parādīs pareizo ceļu. Lūk, kāpēc Mācībā tik ļoti ir akcentēta domas attīrīšana, apziņas paplašināšana un sirds izkopšana.[...]

Daudz pārpratumu un maldu ir iezagušies priekšstatos par Lielo Balto Brālību, un tas ir saprotams, jo mūsu literatūrā ziņas [par to] ir ļoti fragmentāras un trūcīgas un bieži vien tās ar savu darbošanos ir sagrozījušas daudzas rokas, kam svešs godīgums un skaistums.

Ko Jūs gribat teikt ar to, ka "Skolotāja izraudzīšana ir noteikta arī vietējiem skolniekiem, kuri var izvēlēties kādu no Brāļiem"? Ja Jūs domājat vietējos indušus vai Indijā dzīvojošos, tad viņi ir tādā pašā stāvoklī kā Jūs. Pašā Baltās Brālības Citadelē ir neiedomājami maz skolnieku fiziskajā ķermenī; turklāt viņi visi jau ir Adepti. Gadsimta laikā Baltajai Brālībai pievienojas varbūt tikai viens vai divi fiziskajā ķermenī. Tā, piemēram, 1924.gadā Viņiem pievienojās mūsu tautietē H.Blavatska unģaru tautības virieša ķermeni. Apsmieta, apmelota, apkaunota un vajāta viņa ieņēma savu vietu Cilvēces Glābēju vidū. Tā atkārtotas vēsture, un tā darbojas Kosmiskais Taisnīgums.

[...]
(Helēnas Rērihas vēstules, III sējums. Rīga: Vieda, 142.–145.lpp.)

ABONĒJIET "DDD"

visās Latvijas pasta nodaļās
un internetā: www.abone.lv

Indekss: 1164

NACIONĀLĀ REVOLŪCIJA VĒL PRIEKŠĀ

Turpinājums no 1. lpp.

Arnolds Bērzs: Arhīvos atradu pierādījumus tam, kā no Krievijas puses finansēja, kā sūtīja darbiniekus, kā viņi iebrāva Latvijā, utt. Man liekas, ka esmu vienīgais vēsturnieks, kas, pētīdams šo partijas vēstures pagrides periodu, ir izmantojis politpārvaldes arhīvu, 101.fondu. Iespējams, tieši tādēļ es paliku bez disertācijas aizstāvēšanas, kaut arī neklātienē uz apaļiem piecniekiem Viļņas Universitātē neklātienē pabeidzu aspirantūru.

Markam Tvenam ļoti nepatika vācu valodu. Viņš teica, ka tai vārdi tik gari, ka, ja uz tiem skatās no sākuma, tad beigās tie salien kopā kā dzelzceļa slieks, bet, neskatoties uz to, viņš šo valodu zina labāk nekā tas "trakais", kas to

mēram, stāstot par lielo revolūciju laukos – kolektīvizāciju, var izstāstīt, kas tā kolektīvizācija tāda ir. Kas man liedz paskaidrot, ka kolektīvizācijas rezultātā tajā apgabalā tik un tik miljoni nomira bada nāvē?!

CĪŅA PAR NEATKARĪBU IZPALIKA

DDD: Jūsaprāt, mācot marksismu, sniedzot piemērus, kā tas tika īstenots dzīvē, var uzzināt patieso Latvijas vēsturi?

Arnolds Bērzs: Jā, tieši tā, un tas arī zināmā mērā bija mans nolūks, kad pētīju marksismu. Tieši studējot vēsturi, pētot arhīvus, es redzēju, kā Krievija sistemātiski organizēja

lit pēc neatkarības atjaunošanas Tautas Frontes (TF) frakcija atkāpās no sākotnējiem ideāliem, TF programmas. Nacionāli noskaņotajiem deputātiem tas nebija pieņemami, tādejā tika nodibināta Satversmes frakcija, kura mēģināja ieturēt sākotnējo nacionālās politikas līniju.

DDD: Ja es pareizi saprotu, tad tā uzsāktā līnija – tā skaistā, pareizā – bija 18.novembra Latvijas jeb patiesās neatkarības atjaunošana?

A.B.: Jā, un principā pēc šīs programmas, kurā bija izvirzīts mērķis – atjaunot Latvijas valstisko neatkarību, radot demokrātisku parlamentāru republiku, un pieprasīts atzīt par nelikumīgām 1940.gadā okupācijas karaspēka klātbūtnē notikušās vēlēšanas, kuru rezultātā Latvija nonāca PSRS sastāvā –, Augstākajai Padomei arī vajadzēja vadīties. Taču Augstākā Padome pakāpeniski atkāpās no Tautas Frontes Otrā kongresa noteiktās programmas.

DDD: Vai Satversmes frakcija apvienojās tie deputāti, kuri vēlējās turpināt Tautas Frontes aizsākto?

A.B.: Zināmā mērā, jā. **DDD:** Bet tālāko valsts attīstības gaitu jau noteica tie, kuri atkāpās no šīm skaistajām idejām.

A.B.: Jā, jā... Manuprāt, problēma tā, ka mēs nezinām patieso jaunāko laiku Latvijas vēsturi. Lidz Latvijas neatkarības atjaunošanas 25.gadadienai vajadzētu izpētīt Augstākās Padomes vēsturi.

DDD: Jūs uzskatāt, ka nodevība pret latviešu tautu jau notika Augstākās Padomes laikā?

A.B.: Jā! Jā! **DDD:** Tas, ka tika pieņemta Deklarācija par neatkarības atjaunošanu, vēl nenozīmē, ka mums tagad ir jādod ordeņi šiem Augstākās Padomes deputātiem?

A.B.: Viņi tos ir pelnījuši. **DDD:** Ordeņus viņi ir pelnījuši – bet kā tad tālākais?!

JĀMĀCĀS NO ĪSTIEM REVOLUCIONĀRIEM!

Arnolds Bērzs: Lielākās problēmas radīja atšķirīgie uzskatu par to, ko darīt ar migrantiem.

DDD: Tas ir būtisks jautājums!

A.B.: Tur bija visa šķelšanās. Tāpēc arī es rakstīju grāmatu, lai parādītu to milzīgo pretestību, kas bija Latvijas neatkarībai.

DDD: Jāsecina, ka pretspars Latvijas neatkarības atgūšanai bija ne tikai no migrantu, bet arī latviešu puses, jo tieši viņi pieņēma pretlatviskus lēmumus. Tieši latviešu tautas nodevība uz šiem, kā jūs teicāt, migrantiem!

A.B.: Kas pēc oktobra, faktiski, pēc februāra revolūcijas vinnēja Krievijā, kurš nokļuva pie varas? I-

jičs, vai ne? Tur bija visādi politiskie darboņi, bet viņš vinnēja. Tātad, kurš realizēja visgudrāko politiku?

DDD: Tas, kurš vinnēja.

A.B.: Tas, kurš vinnēja! Nu, lūk, tāpēc vajag no viņa mācīties. Un saviem kolēģiem Augstākajā Padomē teicu: ņemiet un studējiet, studējiet taktiku pēc Ļeņina grāmatas "Sociāldemokrātijas divas taktikas demokrātiskā revolūcijā"! Tur viņš saka: revolūcijas pirmajā etapā, kad mums ir jāgāj šie, tad mūsu sa-

PATIESA BRĪVĪBA NO GAISA NEKRĪT

DDD: Vai jūs piekrītat, ka šie mūsu tautas pretinieki, kas pirmajā revolūcijas etapā bija neitrāli, apzināti vai neapzināti gaidīja šo otro posmu – Nacionālās atbrīvošanas revolūciju? Liela viņu daļa pēc neatkarības atgūšanas bija bažīgi

"Manuprāt, problēma tā, ka mēs nezinām patieso jaunāko laiku Latvijas vēsturi."

biedrotie ir tie. Pārējā lielā masa gluži vienkārši jāneitralizē. Kad šis pirmais revolūcijas etaps veiksmīgi beidzies, jāiet tālāk. Tagad tie, kurus neitralizējām, pārvertušies par mūsu pretiniekiem.

DDD: Mūsu gadījumā neitralizējamie bija šie migranti – okupanti, kolonisti, vai ne?

A.B.: Jā. Tātad mūsu gadījumā, kad vajadzēja pāsludināt Latvijas neatkarību, kad te bija pilns ar armiju, ar civilajiem okupantiem, mums vajadzēja panākt, lai lielā krievu masa, kas Latvijā bija iepludināta, aktīvi nekur neiesaistītos. Daļēji tas arī izdevās.

DDD: Kādēļ daļēji?

A.B.: Grāmatā "Sarkanie burbuļi" var redzēt, kā tajā laikā kurš balsoja, kas bija mūsu pretinieki, cik un kā vēlēšanās balsoja, cik cilvēku piedalījās mītiņos, utt. Bet kopumā viskritiskākajos brīžos pretlatviskā, okupācijas laikā Latvijā iepludinātā masa bija neitralizēta. Viņi tagad stāsta, ka esot nākuši uz barikādēm – ne velna viņi

nenāca! Atsevišķi indivīdi varbūt bija, bet lielākais vairums sēdēja mājās. Mūsu veiksmē, ka viņi nenostājās arī pret barikādēm. **DDD:** Viņi nebija nekur, un tas tobrīd bija labi.

A.B.: Jā. Mēs, latvieši, tikām pie varas. Pēc Ļeņina revolūcijas teorijas, vajadzēja sekot otrajam etapam, jo tie "neitralizētie" neitrālie kļuva par aktīviem mūsu pretiniekiem.

Mums vajadzēja visiem sanākt kopā un vienoties, kā tikt ar viņiem galā. Diemžēl šī otrā etapa nebija. Viss apstājās – mēs palikām uz tā paša pirmā etapa. Mums šī revolūcija nepārauga otrajā etapā...

DDD: Mēs viņu nenovēdām brīvības cīņas līdz galam, un tagad redzam kliezdošas sekas.

A.B.: Mēs palikām revolūcijas pirmajā etapā. Varam uzskatīt, ka pirmā bija Pretimperālistiskā revolūcija, kas bija veiksmīga, jo tikām vaļā no imperālistiem. Otrai vajadzēja būt Nacionālās atbrīvošanas revolūcijai, kurā iepriekšējā revolūcijas etapā neitralizētie vairs nav sabiedrotie, bet gan pretinieki. Starp citu, viņi joprojām ir mūsu ienaidnieki!

par savu likteni, sēdēja uz čomodāniem un gaidīja, ka latvieši viņus dzīs ārā no Latvijas. Sapratuši, ka neviens viņiem neliks nekur braukt, šie nāca ārā un uzstāja, ka viņiem, lūk, esot kaut kādas tiesības...

Arnolds Bērzs: Jā. Manā grāmatā skaidri redzams, kā viss notika un attīstījās. Kaut arī bijām ierobežoti un nekonsekventi, mums izdevās, ka 9.maija mītiņi pie monstra kādu laiku nenotika...

DDD: Toties tagad notiek – un katru gadu ar lielāku vērienu!

A.B.: Jā, diemžēl šis ir sekas tiem cēloņiem, kurus aprakstu grāmatā.

DDD: Tad jūs piekrītat, ka tik ilgi, kamēr netiks veikta Latvijas deokupācija un dekolonizācija, Latvijas kā neatkarīgas, nacionālas valsts attīstība nenotiks?

A.B.: Mums jāmācās no citām bijušajām PSRS republikām. Labs piemērs ir Kazahija. Pēc PSRS sabrukuma tur bija tikai 25 procenti kazahu. Pavisam nesen satiku bijušo Latvijas vēstnieku Kazahijā. Pajautāja viņam, cik tur vēl krievu palicis? Viņš atbildēja – nu, kādi desmit procenti.

DDD: Par to jau mēs runājām, ka viss no mums pašiem, latviešiem, atkarīgs. Kazahi spēja radīt krieviem neciešamus dzīves apstākļus, lai viņi paši labprātīgi aizbrauktu. Latviešiem pret saviem okupantiem jāizturas līdzīgi.

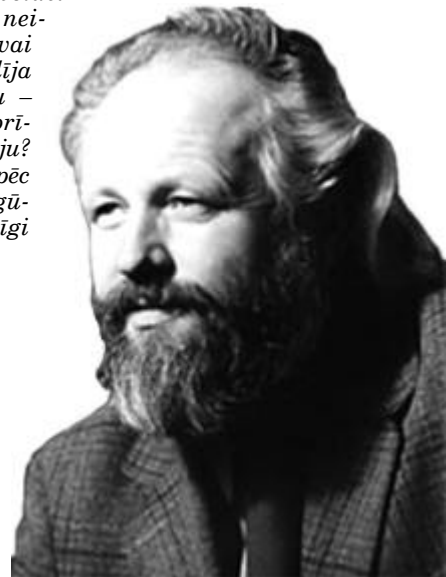
A.B.: Jā, protams! **DDD:** Bet latviešiem ir viena problēma – visi skatās, ko dara "augšas". Ja "augšas" dod zaļo gaismu, tad tauta kaut ko dara, bet ja "augšas" loka muguras, tad lielākā daļa latviešu tikai sēž virtuvē, visus lamā, bet reāli rīkoties nav gatavi...

A.B.: Domājot vēl par Atmodas laiku, varbūt Jundzim, kurš slavīnāja mierīgās atbrīvošanas kustības teoriju un praksi, ir daļēja taisnība. Ja nu viss būtu noticis citādāk, ja nu tā milzīgā armija, kas te bija iekšā, būtu iekustējusies, tad mūs saspiestu tā kā pankūkas...

DDD: Tāpat jau saspie-

A.B.: Taisnība jau ir – mūsu pašu vēsture pierāda, ka mierīgā atbrīvošanas kustībā īstu neatkarību nav iespējams iegūt.

DDD: Dzirdēju, ka Ēģiptē tikko notikušās revolūci-

jas dalībnieki uzsveruši, ka par brīvību un neatkarību ir jābūt gataviem maksāt ar dzīvību – nav iespējams atgūt brīvību, sēžot mikstā krēslā pie televizora. Sāpīgi teikt, bet varbūt Atmodas laikā tik tiešām bija pārāk maz asiņu?

A.B.: Ja ņemam beigu rezultātu, ka tas "reihs" sabruka tik un tā, tad ciniski var arī teikt, ka vajadzēja mazliet vairāk asiņu, un no šejienes arī būtu...

DDD: ...aizbraukuši visi militārie un civilie okupanti.

A.B.: Jā. Manuprāt, ja Augstākajā Padomē deputāti būtu bijuši gudri (bet diemžēl tā nebija) un, piemēram, barikāžu laikā, kad jau bija asinis, būtu pāsludinājuši: "Visi, kas grib Latvijas pilsonību, lūdz, mēneša laikā reģistrēties, pēc tam par šo jautājumu vairs runu nebūs, visiem, kas nebūs pierēģistrējušies, būs jābrauc prom!" – mēs šodien nebūtu tik sliktā situācijā. Ja tas tā būtu noticis, tad šodien neviens vairs nevarētu būt: daiķe nam graždanstvo, mi tože na barikadah biļi... Ne velna nebija!

DDD: Jā, nebija.

Turpinājums sekos

Intervēja Liene Apine

* Uz Augstākās Padomes pēdējo formālo noslēguma plenārsēdi deputāts J.Freimanis bija sagatavojis nepilnānotu labo novēlējumu deklarāciju, kas izraisīja plašas debates. Debatēs Arnolds Bērzs pamatoja savus balsošanas motīvus, izsakot savu credo.

** 1920.gada Miera līguma starp Latviju un Krieviju 4.panta 2.punkts nosaka: "Nepieļaut uz savas teritorijas sastādīties un uzturēties jebkādam organizācijām un grupām, kuras pretendē uz valdības lomu visā otras līdzējas puses teritorijā vai tās daļā, kā arī priekšstāvībām un amata personām no organizācijām un grupām, kuru nolūks ir gāzt otras līdzējas puses valdību."

2011.gada 3.martā plkst.17.00

Kara muzejā

notiks Arnolda Bērza grāmatas

"Sarkanie burbuļi.

Pretvalstisko sabiedrisko aktivitāšu

hronika

1988–1998"

atvēršanas svētki.

ARNOLDS BĒRZS

SARKANIE
BURBUĻI

PRETVALSTISKO
SABIEDRISKO AKTIVITĀŠU
HRONIKA

1988 – 1998

LATVIEŠIEM VAJADZĪGAS AMBĪCIJAS UN UZDRĪKSTĒŠANĀS

Saruna ar AS "Latvijas Finieris" padomes priekšsēdētāju **Juri Biķi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

OKUPĀCIJAS SEKAS NOSAKA PAT TIRGUS TENDENCES

DDD: Jūsu uzņēmums tikai salīdzinoši nelielu produkcijas daļu realizē Latvijā – kas ir jūsu klienti šeit?

Juris Biķis: Pamatā tie ir ražotāji, kas mūsu produkciju izmanto kā izejmateriālu, jo mēs ražojam bērzu saplāksni, kas, ja tā var teikt, ir tehnisks produkts, kuru "parastos" veikalos nopirkt nevar. "Latvijas Fi-

"LATVIJAS FINIERIM" NODOKĻU POLITIKA NETRAUCĒ

DDD: "Latvijas Finieris" ir liels, stabils uzņēmums, kura attīstību garantē eksports. Vai valsts politika, piemēram, nodokļu jomā, likusi jums daudz šķēršļu?

J.B.: Nē, šķēršļi nav likti. Domāju, jūs mani provocējat, jo, protams, katram šķiet, ka varētu būt kaut kas labāks, un gribas kādu pakritizēt. Taču, ja godīgi salīdzina situāciju Latvijā un citās pasaules valstīs – un man ir šādas iespējas salīdzināt, jo mums ir arī meitas uzņēmumi desmit citās pasaules val-

stīs –, tad es domāju, ka Latvija nebūt nav tā sliktākā vieta, kur veikt uzņēmējdarbību. Mums nebūt nav tie lielākie nodokļi.

DDD: Ieslēdzot televizoru, cilvēki gan dzird ko citu – Latvijā ir grūti, Latvijā neiespējami strādāt un attīstīties...

J.B.: ...bet mums, piemēram, peļņas nodoklis ir desmit procenti, tikmēr Anglijā tas ir četrdesmit procenti, bet Zviedrijā vēl augstāks. Jā, mums ievieša desmit procentu nodokli par dividendēm, kas man nepatīk, tomēr tas vienalga ir mazāk nekā četrdesmit procenti. Turklāt šis nodoklis jāmaksā tikai tad, ja naudu izņemam no uzņēmuma, bet, ja to investējam tālāk attīstībā, tad valstij jāsamaksā tikai desmit procenti. Iznāk, ka tas ir četrreiz labāk, nekā daudzās citās valstīs, bet mēs, protams, visi sakām, ka nodoklis ir pārāk augsts, ka tas mums traucē dzīvot.

Juris Biķis:

"Domāju, ka, ejot cauri visām vēstures kataklizmām, latviešu tautai izveidojies nepareizs priekšstats par sevi. Citu tautu pārstāvji viens otru aizstāv, bet latvieši nez kāpēc rīkojas pretēji."

DDD: Būtībā tā bija iemesla kapitālisms?

J.B.: Atļaušana ieiet...

DDD: Labi – atļaušana ieiet kapitālismā radīja vēlmi ātri sasniegt materiāli augstu dzīves līmeni.

J.B.: Šāda vēlme ir pret runā reālajām iespējām attīstīties paša spēkiem. Lai šo procesu paātrinātu, jāpieņem sveša nauda, taču tad pašam no īpašnieka jāpaliek par izpildītāju. Ienākot svešam kapitālam, uzņēmuma dibinātājs kļūst par izpildītāju, saņem savu algu, un viss – taču tad nav arī ko žēloties!

DDD: Tātad jāizvēlas – vai nu virzīties lēnāk uz bagātību un palikt īpašniekam un saimniekam, vai arī ātrāk, taču tad savs uzņēmums jāatdod svešiniekam?

J.B.: Jā, tā tas ir. No otras puses skatoties, pensionāriem, skolotājiem, ārstiem un citiem, kuri saņem naudu no valsts, labāk, ja valsti ienāk sveša nauda. Tāpēc jau mēs tās investīcijas gaidām, jo tad ir lielāki nodokļu ieņēmumi, un tiem, kuri patērē naudu, dzīves līmenis kļūst augstāks. Ja runājam par uzņēmējiem, tad bez kredīta jeb svešas naudas pašam tik strauji izaugt ir praktiski neiespējami.

DDD: Investīcijas – cilvē-

ki tās uzskata gandrīz par dāvanu, kad kāds atnāk, noliek maisu ar naudu un ļauj darīt ar to, ko vēlies. Bet tas taču nav pareizs priekšstats?

J.B.: Kā uz to paskatās... Ja investors Latvijā kaut ko uzbūvē, šeit strādā un ražo, tad viņš nodrošina darba vietas, maksā nodokļus un kopumā dod valstij pienesumu. Bet, ja investors šeit neko neražo vai visu peļņu novirza uz ofšoriem, tad patiesībā no tāda liela labuma nav, pat gluži pretēji – mūsu cilvēku sapelnītā nauda aizplūst no Latvijas.

Kā redzat, zem viena termina var slēpties ļoti dažādas izpausmes.

DDD: Vai kreditors un investors nav viens un tas pats?

J.B.: Kreditors aizdod naudu un, protams, cenšas vienmēr uz aizdevuma rēķina nopelnīt.

DDD: Tātad investors rēķinās ar risku neatgūt savus ieguldītos līdzekļus?

J.B.: Risks vienmēr pastāv.

DDD: Jūsu kompānija ir, kā tagad moderni teikt, piesaistījusi investorus?

J.B.: Nē, mēs strādājam ar saviem līdzekļiem un bankas kredītiem, tādēļ attīstības temps ir tāds, kāds ir. Tomēr, ja salīdzina ar laiku, kad sākām, tad tagad viena mēneša apgrozījums ir tāds, kāds toreiz bija gadā – tā kā esam izauguši.

DDD: Un kā ir ar izejmateriāliem – vai izmantojat Latvijas resursus, vai arī importējat?

J.B.: Izejmateriāli ir no Latvijas un Lietuvas. Mums ir uzņēmums Lietuvā, kas ražo pusfabrikātu, kuru veidam šurp, lai no sagatavotā finiera ražotu saplāksni.

MUMS PAŠIEM VAJAG ĶEPUROTIES!

DDD: Kas, jūsuprāt, būtu vajadzīgs latviešiem, lai viņi beidzot iedrošinātos būt par saimniekiem savā zemē, lai nebūtu jāgaida, kad no malas kāds atnāks un iedos naudu? Kā pietrūkst mūsu tautai?

Juris Biķis: Ļoti daudz kā! Pietrūkst, pirmkārt, pašapziņas.

Latviešu tauta ir ļoti cietusi no vēstures smagajiem pārbaudījumiem. Spējīgākie, aktīvākie cilvēki bija vai nu spiesti aizbraukt no Latvijas, vai arī beidza savas dzīves ļoti nelāgā veidā. Citas tautas ir daudz uzņēmīgākas, daudz pašpārliecinātākas. Mēs esam nonākuši tādā kā apburtā lokā – netiekam vaļā no sava vājuma, jo paši to nepārtraukti kultivējam caur negācijām presē, televīzijā.

Turpinājums 8. lpp.

LIELA DAĻA IR KĀ NEBRĪVĒ ĒSOŠI DZĪVNIEKI

Alfons Valters Gremze

Garīgo vērtību nozīmi visdziļāk izprotam tad, kad ap mūsu galvām saviļkušies tumšie nelaimes mākoņi, kad, šķiet, fiziskās iespējas vairs nespēs neko izmanīt. Ilgstoši bezcerīgs stāvoklis var novest arī pie tā, ka cilvēks zaudē ticību pārmaiņām un samierinās ar, kā mēdz teikt, savu nolemību. Šis stāvoklis ir stipri līdzīgs tam, kādā atrodas dzīvnieki, kuru iespējas ir ierobežotas cilvēku saimnieciskās darbības rezultātā.

Atšķirībā no dzīvniekiem, cilvēkam vajadzētu būt spējīgam atmodināt savus garīgos spēkus, izprast nelaimju cēloņus un sakopot gribu cīņai ar šķēršļiem. Tomēr, vērojot depresīvo noskaņojumu, jāatzīst, ka daudziem apziņas līmenis ne ar ko neatšķiras no tā, kāds ir nebrīvē esošam dzīvniekam. Tādiem grūti kaut ko ieskaidrot par oku-

diem, okupantu klātbūtni un jaunu latviešu migrācijas vilni uz ārzemēm; bet **divdesmit pirmskara Latvijas gadi** – uzplaukums un lieli valsts valūtas uzkrājumi Anglijas, Šveices u.c. bankās, sekmīga eksporta politika, skolu un kultūras celtniecība, veiksmīga veselības aprūpe, plaukstoša lauksaimniecība un rūpniecība, kas spēj nodrošināt vietējās vajadzības un dod iespēju arī ārzemju viesstrādniekiem atrast Latvijā darbu... Šo sarakstu varētu vēl turpināt un turpināt...

Kādēļ tāds graujošs kontrasts – tad un tagad? Kādēļ pirmskara Latvija bija spējīga sekmīgi iziet no krīzes, neskatoties uz to, ka pilnīgi viss, sakarā ar evakuāciju un Pirmā pasaules kara sekām, bija nopostīts? Latviešu tauta spēja veikt brīnumu un daudzām citām tautām aizsteigties tālu

"Kāpēc šodien mūsu tautas fiziskā un garīgā enerģija tiek izniekota okupantu barošanai, banku, spekulantu, starpnieku u.c. valstisku noziedznieku uzturēšanai un viņu labklājības celšanai, nevis mūsu tautas nacionālo interešu nodrošināšanai?"

pācijas seku likvidēšanas nepieciešamību, nemaz nerunājot par aktīvu pretošanos visam, kas arvien vairāk ierobežo mūsu tautas izredzes izdzīvot.

Cik ļoti okupācijas gadi ir spējuši ietekmēt cilvēku prātus! Par to var spriest kaut vai pēc tā, ka nekur, nevienā citā informācijas avotā, izņemot "DDD", nedzirdēsim ne vārda par pašu būtiskāko, bez kā nekādi nav iedomājama stāvokļa uzlabošanās absolūti visos līmeņos, tas ir, par okupācijas seku likvidēšanu jeb deokupāciju un dekolonizāciju.

Kāpēc šodien mūsu tautas fiziskā un garīgā enerģija tiek izniekota okupantu barošanai, banku, spekulantu, starpnieku u.c. valstisku noziedznieku uzturēšanai un viņu labklājības celšanai, nevis mūsu tautas nacionālo interešu nodrošināšanai? Vai ir kāda cerība, ka kaut kādas pārmaiņas šajā virzienā jebkad spēš ieviest pašreiz pie varas esošo grupējumu cilvēki, ja tiem pietrūkst drosmes, prāta un sirdsapziņas atklāti stāties pretī patiesajiem nelaimju cēloņiem?

Diemžēl kontrasts starp pagātni un tagadni ir skarbs. 1988.gadā Daugavmalā gājām protesta demonstrācijā ar lozungiem – "Atpalcība un nabadzība 48 gadu garumā PSRS; uzplaukums un labklājība Rietumos..." Tagad jau pagājuši 20 gadi, kopš esam tik kuši ārā no ļaunuma impērijas, taču mums atkal ir jāiet ielās ar lozungiem. Šoreiz to teksts būtu šāds: "Divdesmit 4.maija režīma gadi ar bezdarbu, korupciju, ekonomikas lejupslīdi, ar ārvalstu parā-

tiem, okupantu klātbūtni un jaunu latviešu migrācijas vilni uz ārzemēm; bet **divdesmit pirmskara Latvijas gadi** – uzplaukums un lieli valsts valūtas uzkrājumi Anglijas, Šveices u.c. bankās, sekmīga eksporta politika, skolu un kultūras celtniecība, veiksmīga veselības aprūpe, plaukstoša lauksaimniecība un rūpniecība, kas spēj nodrošināt vietējās vajadzības un dod iespēju arī ārzemju viesstrādniekiem atrast Latvijā darbu..." Šo sarakstu varētu vēl turpināt un turpināt...

Kādēļ tāds graujošs kontrasts – tad un tagad? Kādēļ pirmskara Latvija bija spējīga sekmīgi iziet no krīzes, neskatoties uz to, ka pilnīgi viss, sakarā ar evakuāciju un Pirmā pasaules kara sekām, bija nopostīts? Latviešu tauta spēja veikt brīnumu un daudzām citām tautām aizsteigties tālu

Si apzināti izstrādātā, divdesmit gadus ilgstošā nodevība, izmantojot uzurpēto varu, ir tikpat smaga (ja ne vēl smagāka!) kā tā, ko veica kolaboranti okupētajā Latvijā. Viens otrs okupācijas režīma boļševiku sulainis var atrast iemeslu taisnoties, ka ir gribējis labāku dzīvi – kādu "žigulīti" vai "volgu", vai gluži vienkārši taisīt sev karjeru... Cilvēks var laboties, patiesi nožēlot maldus un darīt visu iespējamo, lai savu kaunu nomazgātu. Taču, ja viņš vēl aizvien turpina ļaunos darbus, dzen savu tautu vēl lielākā postā, tad tādām vaiers nevar būt nekāda attaisnojuma!

Boļševiku genocīds pret latviešu tautu ir nodarījis tādu postu, ka lielākā mūsu tautas daļa to nespēj pat apjēgt, it sevišķi jaunākā paaudze. Un katrs jaunākās paaudzes pārstāvis, kurš pratis izlauzties no šī murga, ir istas varonības cienīgs, ar to pierādīdams savu neatkarīgo raksturu un gribasspēku – spēju patstāvīgi izvērtēt situāciju.

PIEPRASĀM DEKOLONIZĀCIJU!

Iesniegums
Latvijas Republikas Saeimai

Nemot vērā smago un nacionāli bīstamo situāciju, kādā šobrīd atrodas latviešu nācija, pieprasām Saeimai **nekavējoties** pieņemt Dekolonizācijas likumu, sadarbībā ar ES un NATO uzsākt dekolonizācijas procesu un veikt citus nepieciešamos pasākumus, lai tiktu novērsta okupācijas sekas Latvijā!

Vinceslavs Smoļaks
un vēl 27 paraksti

PASAULI ŠOKĒJUSI ZIŅA...

Bruno Bārs

"Pasauli šokējusi ziņa" ("Diena", 14.12.10.), ka Nīderlandē aizturēts 27 gadu paauguma (paaugums – ne vecums, ne jaunums (kr.val. – *vozzrast*)) pedofils no Latvijas. Šī ziņa ne tik daudz šokē, jo visiem ir zināms, ka viendzimuma "laulības" Nīderlandē ir pat ar likumu atļautas, kā izraisa diskusijas par šīs "īpatnības" (kardināls J.Pujats: "Manuprāt, tā ir kroplība!") izplatību Latvijā.

Mēs ar vairākiem kolēģiem – juristiem, kādreizējiem iekšlietu iestāžu un prokuratūras darbiniekiem – atcerējāmies tiešām šoku izraisīto notikumu 1968.gadā Kuldīgas rajona iekšlietu daļā. Personālsastāvs, no rīta ierodoties darbā, atrada nakti noslepkavotu diennakts dežurantu, milicijas jaunāko leitnantu Jāni P. (vārds mainīts). Pirmā, kriminālistu aprindās tā sauktā "medicīniski ātrās palīdzības versija", ka noziegumu atriebības nolūkā varētu būt pastrādājuši Jāņa P. pie atbildības iepriekš sauktie likumpārkāpēji vai arī tie, kas vēl atrodas operatīvā izstrādē, izrādījās nepareiza.

Lai atklātu šo bīstamo noziegumu, tika izveidots operatīvais štābs ar iekšlietu ministra vietnieku, milicijas ģenerāli A.Kavaleri priekšgalā. Tā sastāvā iekļāva IeM centrālā aparāta operatīvo dienestu darbiniekus un prokuratūras izmeklētājus. Bet vairākus gadus šis bīstamais noziegums palika neatklāts.

Tomēr ar savu visai divaino uzvedību sev uzmanību pievērsa Pīters L. (vārds mainīts), Rīgas speciālās vidējās milicijas skolas kursants, kurš minētajā mācību iestādē bija kopojies ar komjaunatnes komitejas sekretāru, jau tajos laikos ievēroja-

mu homoseksuāli Kārli S. (vārds mainīts). Bija ienākusi operatīvā informācija, ka Pīters L., kurš Kuldīgas rajonā strādāja par izmeklētāju, bieži redzēts kompānijā ar Jāni P., Kārli S. un citiem "vecpuišiem". Tā radās versija par šādu "īpatņu" saistību ar šo sevišķi smago noziegumu.

Šī versija apstiprinājās. Pīteru L. komandēja uz Daugavpili, kur viņš vienmēr numurā, kas aprīkots ar operatīvās novērošanas tehniku, sastapās ar līdzīgu "kadru", atkomandētu no kādas dienvidu republikas. Kad tika fiksēts attiecīgais moments, milicijas operatīvā grupa izcēla šo "mīlas pāri" no gultas ar visiem bioloģiskajiem pierādījumiem.

Šis reālais kriminālstāsts nespēcīstiem, protams, ir interesants. Tolaik bija priekšlikumi pēc tā veidot detektīvfilmas scenāriju, bet "sociālistiskās likumības" laikmetā to noraidīja.

Publikācijā "Pasauli šokējusi ziņa" rakstīts, ka arī šī kriminālstāsta galvenais varonis, pedofils, "ar Latviju uzturējis arī draudzības un biznesa saiknes"... Cilvēki stāsta, ka I.T., ar kuru viņam bijusi "privāta pazīšanās", 2009.gadā esot pat balotējies pašvaldību vēlēšanās Rīgā no Pilsoniskās savienības saraksta un slavens kļuvis pat Āfrikā...

Aziotāžā, kas sacelta ap "Pasauli šokējošo ziņu", ir aizmirsta galvenā – ekonomikas vai tautas labklājības problēma. 2009.gada jūlijā laikrakstā "DDD" Nr.15(193) bija publicēts mans raksts ar nosaukumu "Latviju no bankrota izglābs pederastu un lesbiešu nodoklis", uz kuru pozitīvi reaģēja mācītājs Imants Alksnis un vairāki šīs avīzes lasītāji, bet toreizējais Saeimas priekšsēdētājs G.Daudze tikai atrakstījās, ka priekšlikums ir pieņemts zināšanai, un nolika to tālajā plauktā. Arī Domburs slikti redz, kas patiesībā notiek Latvijā. Acīmredzot viņu neinteresē, ka Latviju no bankrota izglābs šāds "bezbērnu nodoklis". Viņu uztrauc cits – ar šo nodokli būtu jāapliek pedofili un visi homoseksuāli...

CIK ILGI UZTICĒSIMIES SĀTANA DĒLIEM?

Turpinājums no 1. lpp.

Traģiskākais ir tas, ka mūsu nodevīgie varneši, neveicot DDD, visus kā mīļus ciemiņus saņēmuši ar izplēstām rokām, dāvājot pilsonību, iesēdinot ienesīgās vietās vai piešķirot lielākas pensijas. Daudzi no šiem noziedzniekiem vēl šodien izdod likumus un rīkojumus latviešu tautai un gaida izdevīgu brīdi, lai savu pārliecību un pakalpojumus pārdotu citam, kas nāktu kā Latvijas iekarotājs (investors) un solītu materiālos un varas daudzumus.

Šogad Zvaigžņu dienā pagāja 70 gadi, kopš okupantu čeka 53 gadu vecumā noslepkavoja Latvijas patriotu, Brīvības cīnītāju Otto Vīcupu. 1931.gadā Latvijā tika publicēta viņa sarakstītā "MELNĀ GRĀMATA", kurā atspoguļoti vēsturiski fakti pēc gūtās pieredzes 1919.gadā. Taču ar aziātisko boļševiku šausmu darbu aprakstiem nekas nebeidzas – "Melnā grāmata" paver mums citu mūsu varas lēticības, pārāk glēvās un pat noziedzīgi iecietīgās dabas ainu. Es uzskatu par mūsu pienākumu neignorēt latviešu patriota atstāto mantojumu – BRĪDINĀJUMU!

MASVEIDA LĒTTICĪBA

Vai, atstājot šeit okupantus, uzticoties čekistiem, komunistiem, cionistiem, neveicot DDD, mēs atkal neesam nostādīti milzīga riska priekšā? Kādus upurus nāksies nest latviešu tautai, ja vēl vairāk tiks novilcināts DDD process? Līdz idiotismam jau nodlusī vācu filozofa Hēgeļa frāze: "Vienīgais, ko mēs no vēstures mācāmies, ir tas, ka no vēstures neviens neko nemācās..."

Latviešu tautai vēsture pasniedz vislabāko mācību – pieredzi. Mūsu vēstures fakultāte ir gandrīz katrā latviešu ģimenē. Tomēr ar nožēlu jākonstatē, ka tautiešu prāts vada paradokss: "Jo vairāk šķiet, ka stāvoklis mainās, jo varam būt droši, ka viss paliek pa vecam..." Mēs cerējam, ka Atmoda izmainīs Latviju, bet "neatkarīgā" Latvija izmainīja mūs pašus, atsvieda atpakaļ iepriekšējā lētticībā. Kaut kādas iedomātas "demokrātijas" vārdā latvieši uzticas tiem, kas vienreiz jau sagrava Latvijas valsti.

Vai latviešu tautai pietiks spēka un prāta, lai izdzīvotu ceļā, kurā uz katra soļa uzglūn tie paši naidīgie spēki? O.Vīcupa rakstīja: "Es noteikti prasū Latvijas lēmējiem, vai viņi Latvijas pamatus grib nostiprināt ar "lielinieku" un Trocka miesassargiem?" Šodien varam arī jautāt: vai gribam uzcelt plaukstošu Latviju ar okupantu, čekistu un visu Latvijai naidīgo spēku palīdzību? Vai sasniegsim augšupeju ar to okupantu palīdzību, kuri

apriji sociālo budžetu, kuri jāuztur cietumos, kuri neredzināmi prasa vēl un vēl? Varbūt kāds iedomājas, ka uzlabojumus sniegs cionistu banķieri, kas daudziem latviešu pensionāriem jau nozaga "zārka naudu" un kuru labklājību tagad šiem pašiem pensionāriem jāglāb, papildus vēl piedaloties "holokausta industrijas" finansēšanā? Varbūt nolemts Latvijai uzcelt uz pēdējiem latviešu kauļiem?

"PĒC MUMS KAUT VAI ŪDENS PLŪDI!"

Tāpat kā O.Vīcupa aprakstītajos notikumos, arī tagad Latviju grauj sarkano cionistu ekstrēmistu un lielkrievu šovinistu tandēms. Starp viņiem šīverē arī mūsu pašu "bāleliņi", Kremļa krustdēli, kas kādreiz izkrituši no latvju sūpuļā... Jā, neiztiekam bez šiem latviešu tautas apzēdējiem, "tautiskajiem gaiļiem" un banāliem karjeristiem. Viduvējības kalpo ikkatrai varai, kas tikai maksā. Jājautā, kur paliks, ko darīs šie karjeristi kritiskā pārbaudījuma brīdī, kad pie apvārsņa parādīsies Latvijai naidīga vara, kuras rīcībā būs zelts? Vai mūsu zemes un tautas grūtības nav izskaidrojamas ar to, ka starp atbildīgajiem valsts vadītājiem ir daudz šādu karjeristu, kam rūp tikai savs personīgais labums? Viņu elks ir nauda! Šim elkam neviens "upuris" nešķiet par lielu, un, lai to padarītu sev labvēlīgu, bez sirdsāpēm, bez nožēlas tiek upurēts viss – pat miesīgais tēvs un māte... Viņu devīze: "Valsts esam mēs – pēc mums kaut vai ūdens plūdi!"

Vai Latvijas neatkarība šo "bāleliņu" skatījumā ir laicīgs pārprats? Viņu vidū atradīsim daudz cilvēciņu, kas savu noziedzīgo rīcību attaisno ar vārdiem: "Tādi bija apstākļi – ko lai dara?" Ja valsts vādībā turpmāk darbosies šādi "apstākļu cilvēciņi", bez pienākuma pret Latvijas valsti un tautu, mēs izzudīsim no šīs pasaules... Gods, pašcieņa, ticība sev un savai tautai jāsarģā, šīs kvalitātes nav par zeltu pārķamas!

Šodien kādreizējie komunistu un komjauniešu funkcionāri uzmetušies par "fireriem" partijās, jauc tautai prātu, duļķo ūdeni un, galvenais, ZOG... Kopā ar saviem draugējiem, okupantiem, viņi ļoti uzcītīgi kalpo svešu kungu interesēm, slaidi uzspļaudami savai tautai, kura aizvien vēl nemaz nevēlas apjaust, kas patiesībā apkārt notiek, bet tic kaut kādam brīnumam...

Tikmēr vančkarainie, pagļēvie "nacionālie spēki" – patiesībā finanšu kliķei

iztapīgie "kretīni" – dažu īpatņu izskatā atkal iekļuvuši "Bruņinieku namā" un naivi cer, ka uz savas poli-

pieredzi, tauta pārstāj būt tauta, bet tikai eksistējošs grupējums, vergi.

Nožēlojami un bīstami ir

"Mēs cerējam, ka Atmoda izmainīs Latviju, bet "neatkarīgā" Latvija izmainīja mūs pašus, atsvieda atpakaļ iepriekšējā lētticībā. Kaut kādas iedomātas "demokrātijas" vārdā latvieši uzticas tiem, kas vienreiz jau sagrava Latvijas valsti."

tiskās skatuves varēs jo-
projam skaļi dziedāt "tautisko gaiļu" dziesmu. Izta-
poņas šo laiku ir "nočaka-
rējuši", nav veikuši DDD un
ir nodevuši savu tautu nu
jau globālajā okupācijā.
Starptautiskā finanšu "elite"
drīz tos aukstasinīgi un
ciniski nocels no lakts, at-
vēlot vienīgās tiesības, tau-
tiski uzdziedot un lāpu gā-
ijēnā nosoļojot, "reanimā-
cijas nodaļā" pašrocīgi at-
slēgt skābekli latviešu
tautai... Un SVF, tāpat kā
citi starptautiskie noziedz-
nieki, latviešu tautas nāvē
netiks vainoti. Tikai paši
bāleliņi, kā tas jau notika
1940.gadā...

LATVIEŠU "DROŠĪBNIEK", KĀPĒC TU VAJĀ LATVIEŠUS?

Cionisti jau sen izplānoja un pielietoja praksē to, ka ar sociālo spriedzi un politisko haosu, kuru šie veikli izveido, var efektīgi iznīcināt veselās tautas, jebkuru valsti, pat impēriju. Galvenais (reformu) revolūcijas ceļā sagrabt kontroli pār pārtikas ražošanu, produkcijas sadali (bodnieku alkatību), masu informācijas līdzekļiem, izglītību, veselības aizsardzību un enerģijas avotiem – šādi kļūst iespējami vadīt visu līdz tautas iznīcināšanai. Ignorējot vēstures

tas, ka vēstures pieredzi ignorē arī Latvijas "drošībnieki". Drošības policijas redzes un atklātu vai slepeno represiju lokā nonāk tieši brīdinātāji, taisnīguma aizstāvji – latvieši, kas pieprasa izbeigt okupāciju un veikt DDD, mudina varnešus izpildīt Saeimas pieņemto Deklarāciju par okupācijas seku likvidēšanu. Tiesās cenšas notiesāt latviešu tautas Sirdsapziņu! Ja nevar notiesāt tiesā, tad notiesā ar lētticīgo "noklusēšanu" masu ziņņas līdzekļos... Tomēr Sirdsapziņa neklusē!

Ja neveiksīm DDD, visticamāk vēsture atkārtosies – tikai šoreiz vēl smagāk, jo neesam neko iemācījušies. Stāvot ienaudnieka stobra priekšā, latviešu patrioti domās par Latviju, par izpildīto pienākumu pret savu zemi un tautu. Bet par ko domāsi tu, latviešu tautības "drošībniek", kurš laikā, kad vēl nav par vēlu novērst traģēdiju, vajā latviešu patriotus?

Kādreiz liekas, ka esam neārstējami kretīni. Mēs, latvieši, no vēstures pieredzes neko neesam iemācījušies. Tikko bijām ar šo okupantu vardarbību iedzīti elles priekštelpā. Ja nepanāksīm DDD, nonāksim pašā ellē, kur Sātans nīrgājoties jautās: "Kāpēc tu, latvieti, tik lētticīgi atkal uzticējies maniem dēliem?"

LASĪTĀJA VĒSTULE

**Tu esi vainīgs tajā,
ka man gribas ēst...**

Vai pie mums nenotiek kaut kas līdzīgs kā cietumā? Tur, ja kāds atļauj sevi "izčakarēt", turpmāk to darīs jebkurš, kas stiprāks...

Austrumu "brālis" izspieda pensijas pielikumu tiem, kas vergoja viņam komunisma triecienceltnēs. Tagad arī Rietumu "tēvocis" grib kaut ko izspiest čekistu mantiniekiem. Viņam vispirms vajadzētu (savā valstī) atdot indiāņiem atņemto zemi un tad mācīt citus.

Lai aizlāpītu budžeta caurumu, mums steidzīgi jāatsauc savi karavīri no Afganistānas. Katra valsts dara to, kas tai ir izdevīgi, vienīgi mēs klanāmies visādiem komisāriem. Ja Rietumu veikalam būs izdevīgi, tad mums atkal tiks piešķirta upurjēra loma. Arī Austrumu solījumi neko nenozīmē, ja Miera līgumu varēja pamest zem kājām.

Tāpēc, latvieši, esiet modri – maitas putni vienmēr lidinās apkārt, un viens jau gatavojas nolaisties, lai brūģētu ceļu krievu guberņai!

Kādreiz krievu skolās mācīja Krilova fabulu "Vilks un jērs", kurā ir šādas rindas: "...у сильного всегда без-
сильный виноват, и виноват ты тем, что хочешь мне
кушать..." ("...stiprākā priekšā vienmēr nespēcīgais vai-
nīgs, un tu esi vainīgs tajā, ka man gribas ēst...")

Jānis

VĒSTURES UN NACIONĀLĀS APZIŅAS NEMĀCĪŠANAS SEKAS

Andrejs Lucāns

Burtniekos

2011.gada 11.februārī "Latvijas Avīzē" publicētajā rakstā "Arī mums būtu jāatvainojas" Rīgas Celniecības koledžas docents **Arvids Bernhards** mēģināja psiholoģiski un morāli atmudināt latviešu sarkano strēlnieku cīņu vēsturisko devumu, viņu dalību tautu cietuma – cariskās Krievijas impērijas – sagraušanā un nepārliecinoši uzrunāja latviešus uzņemties par to vainu un atbildību. "Atvainosimies! Par okupāciju." – lasītāju kaismīgi acināja docents.

No šāda uzsaukuma es secinu, ka doc. **A. Bernhards** zemtekstā atbalsta Krievijas impērijas saglabāšanu citām tautām atņemto zemju robežās, piemēram, Latviju kā Krievijas impērijas gubernu. Tādā gadījumā viņš iestājas pret Latviju kā nacionāli neatkarīgu valsti. Kā no docenta izteiktās, divvainās "vainas apziņas" var secināt, "okupējot" Krieviju, pie visa sliktā, kas ir noticis turpmāk, vainojami latviešu sarkanie strēlnieki...

Studentu, iespējams, nopietni uzklusītajam docentam par okupāciju un okupantiem ir savs skatījums – manuprāt, vairāk velkošs uz "Saskaņas centra" pusi. Mūsdienu viedokļu un vārda brīvības apstākļos tas nav nekas īpašs. Arī man, atvainojos, ir savs skatījums...

"Okupācija – citas valsts teritorijas sagrābšana ar bruņotu spēku un savas pārvaldības ieviešana ta-

jā; starptautiskās tiesības aizliedz okupētu teritoriju iekļaut okupētājvalsts sastāvā." (skat.: Svešvārdu vārdnīca. Rīga: Jumava, 1999). Koledžas docents to skaidro "nedaudz" atšķirīgi: "Man mācīja (un krievi no tā neatkāpsies), ka "okupācija ir citas valsts teritorijas sagrābšana **uz laiku** (izcēlums mans – A.L.) ar bruņotu spēku un šis valsts funkciju pārņemšana", kur "**uz laiku**", šķiet, ir paša piemēklēts papildinājums, kas ļauj izvērst atšķirīgas interpretācijas un aiz tukšvārdības pazaudēt būtību. Skaidrs, ka latviešu sarkanie strēlnieki šādu skaidrojumu rāmjos nekādi neieklājas – ne citas valsts teritoriju viņi sagrāba, ne savā valstī iekļāva, ne uz laiku, ne uz visiem laikiem.

Kas tad bija latviešu sarkanie strēlnieki? Cariskajā Krievijā, sākoties Pirmajam pasaules karam, sākotnēji tie bija latviešu strēlnieki Krievijas armijas sastāvā, kas cīnījās pret ķeizarišķās Vācijas armiju. Kad 1917.gada Februāra revolūcija gāza cara patvaldību, to nomainīja Krievijas Pagaidu valdība. Šis bija laiks, kas sakrita ar latviešu apziņā nobriedušo viziju par savu neatkarīgu Latvijas valsti. Latviešu strēlnieku motivācija nostāties lielinieku pusē labi paskaidroja pirmais KSFPR visu Bruņotu Spēku virspavēlnieks **Jukums Vācietis** (1873.–1938.):

"Krievijas proletāriešu revolūciju apsveica visas cara Krievijas valstī iepresētās mazās tautas, jo proletāriešu revolūcija atzina visu mazo tautu pilnīgu patstāvību, pat līdz izstāšanās no Krievijas sastāva. Bet tagad vēl daudzi to nesaprot, ka mazo tautu pilnīga patstāvība bij dabūjama tikai no lielinieku partijas un ir domājama tik ilgi, kamēr dzīvo Padomju Krievija, jo katra citāda Krievija pārvērtīs Igauniju, Latviju un Lietuvu par savām bijušām gubernām. Pastiprināt tādu

Padomju valdības politiku bija galvenais latviešu strēlnieku uzdevums sarkanā Krievijā. Šāda sarkanas Krievijas proletāriešu valdības politika palika par to nelokāmo un stipro stimulu, kura vārdā latviešu strēlnieki tik varonīgi cīnījās visās plašās Krievijas robežās, upurēdami sevi priekš Jaunās Krievijas darba tautas nākotnes... "Brīvība un Latvija priekš latviešu darba tautas" – šādi lozungi greznoja latviešu strēlnieku karogus. Tā domāja un juta visa latviešu tauta, un par šādu varonību viņa atminēsies savus slavenos dēlus – mūžīgā slavā... (J.Vācietis, Latviešu strēlnieku vēsturiskā nozīme. – Maskavā, 10. jūnijā 1922.g., 263., 298.lpp.).

"Krievu sociāldemokrātu lideris Čheidze kādreiz Meierovicam izteicies, ka viņi, kaukāzieši, pirmo pieminekli uzceltu latviešu strēlniekiem, ja tikšot pie neatkarības: strēlnieki palīdzējuši tā sagraut cara Krieviju, ka visas tautas, kas neesot bijušas slinkas, varējušas atgūt savu brīvību..."

Par 1917.gada politiskajiem apstākļiem un latviešu strēlniekiem raksta arī tā laika notikumu dalībnieks diplomāts **Jānis Seskis** (1877.–1941.):

"Cara Krievijā būtu bijis grūti domāt pat par plašāku Latvijas pašvaldību un kulturālu autonomiju. Arī Krievijas Pagaidu valdība tautību jautājumā neizrādīja nekādas liberālisma tieksmes... Arī Kerenskis mazākuma tautību jautājumā nebija piekāpīgs... Pagaidu valdības mērķis vēl vienmēr bija politisks: satvert un paturēt kopā nedalāmu lielo Krieviju... Lielinieku 1917.g. 3.novembrī izdotā Krievijas "tautību tiesību deklarācija" pasludināja Padomju savienības iekārtu uz federatīviem pamatiem, pie kam tautām esot tiesības pat atdalīties no Krievijas un

nodibināt savas nacionālās valstis... Krievu sociāldemokrātu lideris Čheidze kādreiz Meierovicam izteicies, ka viņi, kaukāzieši, pirmo pieminekli uzceltu latviešu strēlniekiem, ja tikšot pie neatkarības: strēlnieki palīdzējuši tā sagraut cara Krieviju, ka visas tautas, kas neesot bijušas slinkas, varējušas atgūt savu brīvību... Kad strēlnieki bija lielinieku dienestā, tad viņi bija tas gars, kas ļaunu grib, bet labu dara, kā saka kāds vācu dzejnieks: **Nesviedīsim uz viņiem akmeņus, ne tiesāsīm mūsu brāļus. Netrūks un nav trūcis tādu cittautiešu, kas to darīs ar daudz lielāku prieku un patikšanu, nekā mēs varam izdarīt."**

Tātad neatkarības solījumi bija tas virzošais spēks, kurš latviešu strēlniekus motivēja nostāties Ļeņina vadīto lielinieku pusē. Kā no iepriekš teiktā var secināt, latviešu sarkanajiem strēlniekiem, protams, nebija nekāda sakara ar Krievijas okupāciju. Būtu Krievijas Pagaidu valdība (Kerenskis) atbalstījusi tautu brīvības cēstienus, nebūtu latviešu sarkano strēlnieku, ļoti iespējams, nebūtu arī vēlākās Staļina ļaunuma impērijas un šodien atkrustu demagoģiskā spriedeļšana par sarkano latviešu strēlnieku realizēto "okupāciju" un docenta amorālā prasība latviešiem atvainoties Krievijas impērijas piekritējiem, kuriem iedzimusi tieksme "satvert un paturēt kopā nedalāmu lielo Krieviju".

SALDENAIS LIEKULĪBAS LAIKS, KAD "VAŽOŅI" NODOD

Imants Burvis

Latvijas pilsonis

Janvārī, braucot uz vienu no barikāžu atceres pasākumiem, kur varēju tikties ar cīņubiedriem, pa ceļam ieskrēju aptiekā, lai saslimušajai meitai nopirktu zāles. Aptiekā paskaļi pazobojos pats par sevi – laiki pienākuši, kad naudas vairāk sāku zālēm, ne maizei tērēt. Un saņēmu paskarbu atbildi no pazīstamās aptiekāres – daudzām naudas nav ne zālēm, ne maizei. Skumji, bet jāpiekrīt!

Noklausījies kārtējo reizi LTF bijušo vadoņu runas par to, kā tie vadīja uz cīņu, kā tauta ziedojās... no kā jaunajiem jāmacās. Žēl, ka tie nekādi nekomentēja par tiem sū..., kuros tautu ievadījuši.

Presē un TV vakarā varēju noklausīties valsts lieko "važoņu" skaistās prātu-

dzīgo cīņu par Latvijas brīvību. Viņš norādīja: "Barikāžu laiks, dziesmotā revolūcija – tā mēs tēlaini saucam to laiku, kad atgūvām brīvību. To mēs aizstāvējām, jo katrs bija gatavs piedalīties, sniegt savu pienesumu, savas zināšanas, tādējādi veidojot spēku."

Ir pagājuši 20 gadi kopš tā laika. Un šodienas pensionāri savā lielajā vairumā ir tie paši barikāžu aizstāvji, kuriem tā brīža pensionāri nesa pīrādziņus un tēju (un ne tikai) uz barikādēm. Starp citu, algas tiem toreiz bija tīri pieklājīgas un pensijas varēja būt dzīvošanu nodrošinošas. Pilnīgi nevaru piekrist R.Ražuka teiktajam pie Vecmilgrāvja tilta piemiņas ugunsкура par grūtībām, kuras toreiz bija lielākas nekā tagad. Nē, tās bija krietni mazākas! Pretinieks bija priekšā, bet aizmugurē un sānos – savējie. Pat tad, ja tajā brīdī

"Un LTF vadībai toreiz varēja ticēt – pat neiezagās doma, ka tieši viņi varētu nodot."

1991.gada barikādes

las par to pašu tēmu un lieko valsts mīlestību, kuru nu jaunajiem ir jāizjūt. Par īsteno patriotisma garu... "Sestdien, Valsts prezidentam, Saeimas priekšsēdētājam, Ministru prezidentam un barikāžu dalībniekiem iededzinot simbolisko barikāžu atceres uguns-kuru, tika atklāts 1991.gada barikāžu aizstāvju atceres 20.gadadienas pasākums Rīgā."

Bet kāpēc šiem tāds dziedamais tikai šādos brīžos? Varbūt tāpēc, ka "nekad tā nerunā par draudzību kā pirms kara, un nekad tā nerunā par mīlestību, kā pirms nodošanas?"

Tās pašas koalīcijas tie paši politiķi, spriežot par šā gada budžetu, dziedāja citas dziesmas. Par to, kā jāievēro PB, SVF, NATO intereses, pieņemot lēmumus par tēriņiem... Par to, kā tautai jābūt solidarai ar valsts vadītājiem cēstienos uzturēt lieko ierēdņu baru valsts pārvaldē...

Zatlers uzrunā šajā pasākumā pateicās barikāžu aizstāvjiem par pašai-

biji viens... Un LTF vadībai toreiz varēja ticēt – pat neiezagās doma, ka tieši viņi varētu nodot. Tagad pat neiezagās doma, ka tiem var uzticēties. Vai valdību, kura pirmajā vietā tur Skandināvijas banku un citu banku sistēmu intereses, ne savas tautas izdzīvošanas iespējas, nav drīzāk uzskatāma par nacionālo interešu nodevēju valdību? Vai šādu liekulību var uzskatīt par patriotisma stundu šodienas jaunatnei – tiem, kuri nebija vēl piedzimuši tajā patriotiskajā barikāžu laikā?

Valsts prezidents uzsvera, ka toreiz pastāvēja jautājums – būt vai nebūt brīvībai. Viņš arī atzīmēja, ka "ir iespējams mērit mūsu spēku, mūsu gribu, mūsu pārliecību un dzimtenes mīlestību pret tā laika mūsu spēku, gribu, pārliecību un tēvzemes mīlestību". Vai šodien, kad uzsākts depopulācijas process Latvijā, jautājums par tautas brīvību, par valsts neatkarību un pat par tās saglabāšanu – nepastāv?

VALSTĪ JĀVALDA TIKUMĪBAI, MIERAM UN TAISNĪGUMAM

Pati cildenākā un skaistākā māksla, manuprāt, ir prasme taisnīgi vadīt valsti un mājas dzīvi. Taisnīgā valstī valda labākie, bet netaisnā – sliktākie indivīdi.

Senajā Grieķijā par Taisnīgumu un Kārtību rūpējās Dieviete Temīda, ko sauca par glābēju un nomāko aizstāvi. Viņai cēla svētnīcas un apulču vietās nesa ziedojumus. Temīdu attēlo gan kā bargu sievieti ar pilnības ragu, gan arī ar aizvērtām acīm – svariem vienā un zobenu otrā rokā. Tā ir zināma tuvība "aklajam" Liktenim. Sarežģīts ir Temīdas darbs, tāpēc viņa sauc palīgā savas un Zevas trīs meitas – viena rūpējās par **Tikumību**, otra par **Mieru**, bet trešā par **Taisnīgumu**.

Ja cilvēkam nav attīstītas ne sirdsapziņa, ne kauna jūtas, ne atbildība, tad garīgi, morālai iedarbībai viņš nav augsnes, viņš nesaprot ne tikumību, ne patiesu mieru, ne taisnīgumu. Tikai fizisks spēks tādu indivīdu var attu-

rēt no kādas rīcības. Šādam zemas kultūras cilvēkam, kuram vērtību orientācija pilgti izteiktas vien pašlabuma problēmas un kurš galvenokārt respektē rupju spēku, morālais nosodījums bez materiālām neērtībām (piemēram, ieslodzījums) parasti ir mazefektīvs līdzeklis, lai viņš nāktu pie prāta.

Varētu teikt, ka lielākā Latvijas ierēdniecības daļa, kura PSRS laikā izrāvusies pie varas, ir šādā dzīvnieciskā pakāpē. Arī jaunie "censoņi", kas skolojušies pie saviem priekšgājējiem, nav labāki. Nav jābrīnās, ka, pateicoties šādu indivīdu graujošajai darbībai valsts stūres aparātā, Latvijas ekonomika ir sagrāuta un latviešu tauta pārkāpusi iznīcības sliekšni. Varas kāres apmierināšana uz normālu cilvēku, pat veselas tautas, rēķina ir to sapņi un ikdienas ceļš. Tāpēc, šķiet, tikai fizisks spēks šos "dzīvniekus" spēs apturēt.

Arnīs

“Vai tas viss neprovoce uz protesta demonstrācijām?”

Miervaldis Ceimurs

Ziemeļkurzemē
Barikāžu dalībnieki
(apbalvots ar Barikāžu
piemiņas zīmi. Tajā laikā
dzīvoju un strādāju Rīgā
un kopā ar kolēģiem
stāvēju pie TV centra
Zaķusalā)

Pagājušā gada decembra sākumā nosūtīju Saeimai protesta vēstuli par Latvijas pilsoņiem un patriotiem šokējošo faktu, ka 10. Saeimā ievēlēts deputāts **Valērijs Kravcovs**, kurš neprot valsts valodu. Šis fakts ir pīrgāšanās par pamatnāciju, Latvijas pilsonības piešķiršanas likuma ignorānce, pašvaldības un valsts iestāžu infantilisms un cinisms.

Spilgts piemērs krievvalodīgo bezkaunīgajai valsts valodas prasmes ignorāncei, manuprāt, ir saņemta Saeimas Mandātu, ētikas un iesniegumu komisijas atrakstīšanās vēstule par likuma pārkāpumiem, kuru 16.decembrī parakstījis “Saskaņas Centra” deputāts **Vitālijs Orlovs** (izskatās, ka paraksts uzšņāpts kirilicā – Орлов!).

Komisijas priekšsēdētājs savam partijai biedram acī neknābj, un, iespējams, tāpēc viņš atsakās noskaidrot, kā valsts valodas neprasa ieguvis pilsonību un kurš šādu bezkaunību izvirzījis deputātu kandidātos. Vai Orlovam nav neērti plāties ar savas vadītās komisijas nevarību kontroles funkciju veikšanā un nevēlēšanos izlabot bezprecedenta gadījumu, atņemot Kravcovam Saeimas deputāta mandātu? Bet varbūt mums, latviešiem, būtu jārespektē Kravcova krievu žurnālistiem it kā teiktais, ka valoda un sekss esot viņa privāta lieta, kur nevienam nav tiesību iejaukties?

Kurp ejam, mana Dzimtene Latvija? Interesanti,

ko šajā Pilsonības likuma izpratnes gadījumā domā darīt Pilsonības likuma izpildes komisija? Varbūt arī sacerēs analogu, nevarības pilnu attaisnošanās rakstu un novēlēs Kravcovam labas sekmes valsts valodas apgūvē 4 gadu laikā, lai 11. Saeimā varētu iekļūt, nepārkāpjot likumu...

Pēdējās dienās dzirdams, ka valdība sola mikstināt naturalizācijas kārtību. Nedrīkst samazināt un devalvēt prasības valsts valodas prasmei, Latvijas vēstures zināšanai, ieskaitot Latvijas okupācijas faktu 1940.gada jūnijā! Pirms naturalizācijas katram pretendentam jāpiedāvā krievu repatriācijas biroja iespējamus pakalpojumus. Šo biroju ar 700 miljoniem dolāru gada budžetu noorganizējis Krievijas premjers Putins. Bez tam, ja jau jaundzimušie nepilsoņi tik un tā tiek reģistrēti kā pilsoņi, tad pēdējais laiks atņemt finansējumu krievu skolām un to nodot skolām ar latviešu valodu.

Tagad ekonomiskos krīzes apstākļos sevišķi neko rekti un latviešus apdraudoši ir darba devēju paziņojumi par darba piedāvājumiem krievu valodas pratējiem. Šādu piedāvājumu jāizliedz ar likumu! Attiecību uzlabošanai ar austrumu lielo kaimiņu nav jāpurē mūsu tautas un valodas pozīcijas un intereses. Kaut arī esam maza valsts – saglabāsim pašciepu!

Tāpat mūs pazemo valdības nodoms piemaksāt no Krievijas iebraukušajiem pensionāriem vidēji 50 latu mēnesi par darbu Krievijā (apmēram 10 miljoni latu gadā!). Un to valdība dara, uz 2 gadiem apturot vietējo pensionāru pensiju indeksāciju, kad katastrofāli samazinās medicīniskās palīdzības iespējas! Vai tas viss neprovoce uz protesta demonstrācijām?

LATVIEŠIEM VAJADZĪGAS AMBĪCIJAS UN UZDRĪKSTĒŠANĀS

Turpinājums no 5. lpp.

Juris Biķis: Latvieši paši dara sev pāri! Mums pietrūkst ambīciju un pašpārliecinātības. Diemžēl.

DDD: Jums nerodas iespaids, ka tas tiek speciāli darīts, ka cilvēki ir gluži vai sazombēti, jo visu laiku latviešu pašiniciatīva, jebkādas pašapziņas izpausmes tiek noslāpētas? Vai jums nešķiet, ka tas tiek mērķtiecīgi darīts?

J.B.: Domāju, ka, ejot cauri visām vēstures kataklizmām, latviešu tautai izveidojies nepareizs

nāms, mums jāapgūst vienā mirklī. Pusgadsimts, kas Latvijai ir izkritis, kad dzīvojam kā iekonservēti, manuprāt, atstājis ļoti, ļoti lielu iespaidu. Kā piemēru varu minēt neuzkrāto kapitālu un ģimenes tradīcijas. Ja tauta ir trūcīgāka, tad augstā cieņā ir radinieki, jo simts radnieku ir par simts naudas vienībām vairāk vērti. Ja tauta ir bagāta, tad, protams, nekādas radniekus nevajag – tad bērni tūlīt ir paši par sevi, bet vecākiem viņu at-

“Mūsu lielākā problēma ir tā, ka, redzot, kā dzīvo pasaule, kur vērtības uzkrātas bez piecdesmit gadu okupācijas pārtraukuma, gribam uzreiz sasniegt tādu pašu dzīves līmeni.”

priekšstats par sevi. Citu tautu pārstāvji viens otru aizstāv, bet latvieši nez kāpēc rīkojas pretēji. Mēs vairāk priecājamies, ja kaimiņam notiek kas sliktis... Neviens no ārpuses mums tā neliek darīt.

DDD: Atceros, kā nelaiķis rabīns **Barkāns** kādā mūsu tikšanās reizē teica: “Jums, latviešiem, vajag no mums, žīdiem, mācīties...”

J.B.: Pareizi – tā tas ir!
DDD: Rabīns **Barkāns** bija nesapratnē, kāpēc latvieši viens otru tik ļoti necieš. “Jums vispirms vajadzētu padomāt, kā jūtas latvietis un tikai tad visi pārējie,” **Barkāns** teica. “Ja kaut vienam latvietim ir slikti, visiem tas būtu jāuztver personīgi...”

J.B.: Diemžēl tā nenotiek. Ceru, ka ar laiku tas mainīsies.

Ļoti daudzas lietas izriet no tā, ka mēs ļoti strauji no vienas sistēmas esam nonākuši citā. Tas periods, kam pasaule gāja cauri lē-

balstu nevajag, jo ir uzkrājuši līdzekļus pensiju fondos. Mums diemžēl šādu pensijas fondu nav, bet bērniem šos vecākus redzēt negribas. Tur laukos tante sež bez elektrības, bet šeit, Rīgā, Biķis **Juris** brauc ar mersedesu...

Pastāv ļoti daudz jautājumu, tāpēc pateikt, ka vainīgs ir kāds tur, augšā, manuprāt, būtu ļoti bīstami. Mēs jau varam visā vainot valsts vadītāju un nomainīt viņu, cerot, ka viss būs kārtībā. Bet patiesībā šie procesi ir saistīti ar mums pašiem – mūsu domāšanas veidu un uztveri.

Latvija nav tā nabadzīgākā valsts pasaulē. Par to var viegli pārliecināties – atliek vien aizbraukt uz Ukrainu, Moldāviju vai, nedod Dievs, uz Āfriku un paskatīties, kādos apstākļos tur cilvēki dzīvo. Pabraukājiet kaut vai pa Grieķijas nomalēm – pie mums pat vistālākajā lau-

Juris Biķis saņem Meža nozares Gada balvu "Zelta čiekurs" nominācijā "Par mūža ieguldījumu". "Zelta čiekurs" ir augstākā atzinība par sasniegumiem meža nozarē.

ku nostūrī ir divreiz labāki apstākļi. Mums tiešām nav par ko sūdzēties – vajag tikai strādāt!

DDD: Varbūt mums tā saucamā brīvība pārāk viegli nāca...

J.B.: Varbūt, bet man šķiet, ka iemesls slēpjas citur – paskatieties, cik ģimeņu un dzimtu ticis vārdarbīgi izjaukts. Vieni mīt kaut kur Amerikā, citi Sibīrijā... Laikam tomēr vajadzīgs kaut kāds laiks un pozitīvisms. Vajadzīgs pēc iespējas vairāk pozitīvisma jeb, kā jūs sakāt, uzdrīkstēšanās. Mums jāieņemamācās lietoties un slavēt citus! (smejas).

DDD: Tā ir – vispirms jāpaskatās pašiem uz sevi un jāieņemamācās strādāt.

J.B.: Mūsu lozungs ir: mums vajag pašiem ķepuroties un nemeklēt vainīgos! Ienaidnieku – ārējo vai iekšējo – sameklēt ir ļoti viegli, lai paši justos kā eņģeļi. Būt cietējam ir vieglāk, jo tad nav jāatbild, nav jāuzņemas nekāda atbildība. Tā demokrātija ir traka lieta – cilvēkam pašam jāatbild par sevi. Nav tā kā pie cara...

DDD: Tāpēc jau vergi nemaz negribēja brīvību, jo kas gan var būt “labāks” par verdzību – saimnieks paēdina, apģērbj un rūpējas par veselību.

Sirsnīgs paldies par interviju. Lai Jums veicas!

Intervēja Liene Apine

Veicināt plašāku “DDD” izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

Latvijas Nacionālās frontes kontu
Latvijas Hipotēku un zemes bankā
(SWIFTkods: LHZBLV22);
konts: LV38LHZB1000054029001;
Reģ.Nr. LV40008033014.

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīgā, 2011
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀFRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;

Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: **Līga MUZIKANTE**

Redaktora vietniece: **Liene APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 - 4,**

Rīga LV-1019

tālr./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA “Latgales drukā”, Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LASĪTĀJA VIEDOKLIS

Par brīvu Latviju no “Gimalajiešu lāčiem”!

Priecājos par R. Ērgļa interesanto attieksmi mūsu valodas saglabāšanā (Par mūsu valodīņu. // “DDD” Nr. 1(231)). “Dot padomus mūsu valodniekiem” gan nebūs iespējams – pats par to esmu daudzreiz pārliecinājis. Savos “augstumos” sēdēdami, viņi nevēlas nevienu ieklausīties. Viņi vairs burtiski nesadzird paši savu dzīvo valodu.

Runājam taču: *svešs, mešs, kūc, pirc, pārsēšanās, skauššana*. Bet par šo vārdu rakstību mūsu pārgudrie valodnieki apgalvo, ka jau pirmos pāris gadsimtiem dažos vārdos, dažās formās esot “pazudis” burtiņš “s”. Burtiņš “s” nekur un nekad nav pazudis – tā ir vienīgi rakstības kļūda.

Dzīvās valodas izrunas iespējas ir viena lieta, bet gramatika ir kas cits – zinām taču, ka burtiņš “s” ir jāraksta: svešs, mežs, kūts, pirts, pārsēšanās (no pārsēties), pārsēšanās (no pārsēties), skausšana (no skaut), bet skaušana – no skaut). Toties ar “jaunvārdu” darināšanu mūsu “valodnieki” ir slaveni jau kopš tādu vārdu kā zāliens, eglis, skaidiens, malciens, sivēntiņš, mašīnīte, balla (dsk. ģen. – ballu), (tas) sāls un citu izgudrošanas.

Zināms taču, ka ar izskaņu –iens darina divdabi no darbības vārda, nevis no lietvārda. Ja šiem “jaunvārdiem” būtu dots skaidrojums, tad varbūt tos arī varētu pieņemt. Piemēram:

zāliens – aptieka, eglis – jaungada eglīšu tirdziņš, skaidiens – makaroni skaidiņš, malciens – varētu būt dzēriens vai vienkārši alus. Ar sivēntiņiem un mašīnītēm nonāksim pie: dēls – dēlītis, sols – solītis, pūka – pūcīte, acs – acīte...

No vārda “balle” locīšanas valodnieki ir nobijušies kā no zemestrīces un izgudrojuši jaunus “locīšanas” noteikumus, sarežģījot jau tā mūsu sarežģīto valodu.

To, ka vārāmā sāls jau tradicionāli ir pārtikas pieveida un garšviela, kas pēc būtības ir nātrija sālis jeb nātrija hlorīds, mūsu pārgudrie valodnieki pekšņi vairs nesaprot, bet izgudro “jaunvārdu” (tas) sāls, ar tam vien īpaši izdomātu

locīšanas veidu – ne tā kā māls, kāls, bāls, tāls, vāls – un priecājas par savu “jaunatklāsmi”, kaut gan ir sapinušies savos izgudrojumos kā liellopu zarnās.

Nu vēl Islande (!) – gari mati, padoms īss. Ja tā būtu Aislande, nu tad lai iet! Mums taču pašiem ir savi labi nosaukumi visām valstīm – kādēļ jāķēmojas pēc sliktā parauga?!

Tā pati Uzbekija (Uzbekistan), Tadžikija (Tadžikistan), Grūzija (angļu Georgia), Krievija (Rossija), Vācija (Doičland). Nesauksim taču, piemēram, Igauniju par Estiju!

Par mūsu “valodniekiem” smieklī nāk!

Gunārs Terinks